Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ

Φύση, βασικές Αρχές και Στόχοι

του

Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος

N.S.D.A.P.

Το Πρόγραμμα του κινήματος
επεκτείνεται με το

Αγροτικό Πρόγραμμα

ο Αγώνας συνεχίζεται μέχρι την τελική Νίκη!

90η χιλιάδα!

Ομιλίες του Αδόλφου Χίτλερ

Η αξία του είναι ότι αποτελεί ένα ιστορικό έγγραφο πρώτης κατηγορίας!

Πλήθος αποσπαμάτων από τις ομιλίες που οδήγησαν σε κατασχέσεις από το κρατικό δικαστήριο έχουν επαναληφθεί και τονιστεί με έντονη γραφή. Οι ομιλίες έχουν απίστευτη ζωντάνια και αποδεικνύουν ότι ο μεγάλος πολιτικός Χίτλερ είδε ξεκάθαρα τον τρόπο να σώσει τη Γερμανία πριν από μια δεκαετία. Νιώθει κανείς τη δύναμη του λόγου του, που τότε, όπως και τώρα, δεν είναι προϊόν του έξυπνου νου, που δεν χρειάζεται πάθος και ρητορικά τεχνάσματα, για να επιτύχει το συντριπτικό αποτέλεσμα που του έδωσε ο λαός και το οποίο ήταν τελικά απαραίτητο για να δημιουργηθεί το νέο Ράιχ. Το βιβλίο λοιπόν είναι ένα ιστορικό ντοκουμέντο πρώτης κατηγορίας. Εκτός από το «Ο Αγώνας μου» του Χίτλερ, «οι ομιλίες του Αδόλφου Χίτλερ» είναι ένα από τα λίγα τυπικά έργα του Εθνικοσοσιαλισμού και, χάρη στην αμεσότητά του, αντιπροσωπεύει ένα συμπλήρωμα στο περίφημο έργο του.

«Οι ομιλίες του Αδόλφου Χίτλερ» πρέπει να βρίσκονται στα χέρια κάθε Γερμανού!

Γερμανικές Εθνικές Εκδόσεις, Δρ. Ερνστ Μποέπλε,
Μόναχο οδός Πάουλ Χέυσε 9

Φύση, βασικές Αρχές και Στόχοι του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος

Το Πρόγραμμα του Κινήματος,
όπως εκδόθηκε και ερμηνεύτηκε
από τον Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ

Και αν δεν ρισκάρεις την Ζωή σου,
ποτέ δεν θα κερδίσεις τη Ζωή σου.
Φρίντριχ Σίλερ

Ο κρατικός Σοσιαλισμός θα βυθιστεί
Ότο φον Μπίσμαρκ

Γερμανικές Εθνικές Εκδόσεις, Δρ. Ερνστ Μποέπλε, Μόναχο

Αφιερωμένο στον

Αδόλφο Χίτλερ

τον Αρχηγό του γερμανικού κινήματος για την Ελευθερία

Για την 101η έως την 120η χιλιάδα και την 121η έως την 150η χιλιάδα

Η 14η Σεπτεμβρίου 1930 δεν ήταν μια μέρα συνηθισμένων εκλογών για το Ράιχσταγκ· αυτό που συνέβη εκείνη την ημέρα ήταν μάλλον ένα δημοψήφισμα. Ποτέ άλλοτε στην ιστορία όλων των κοινοβουλευτικών εκλογών δεν είχε αναληφθεί τέτοια δέσμευση για ένα κόμμα, έτσι που αυτό, το 1928 ακόμη με 12 βουλευτές υπό τη δύναμη της κοινοβουλευτικής ομάδας, να γίνει το δεύτερο μεγαλύτερο κόμμα στη Γερμανία. Πάνω από 6,4 εκατομμύρια Γερμανοί είναι πλέον αφοσιωμένοι στο εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα και με περηφάνια και χαρά ο Αδόλφος Χίτλερ και μαζί του όλοι οι συμπολεμιστές του μπορούν να πουν ότι τώρα οι κόποι 11 ετών, όλες οι θυσίες της περιουσίας και του αίματος δεν πήγαν μάταιες. Η αφύπνιση όλων των περήφανων στον γερμανικό λαό αρχίζει να θριαμβεύει πάνω σε κάθε αχρειότητα, κερδοσκοπία, μια νέα νεολαία μεγαλώνει στην υπηρεσία των γερμανικών αξιών και γεννιέται μια ατσάλινη θέληση για να εξιλεωθεί για το έγκλημα της 9ης Νοεμβρίου 1918 και να αποτινάξει τον ξένο ζυγό.

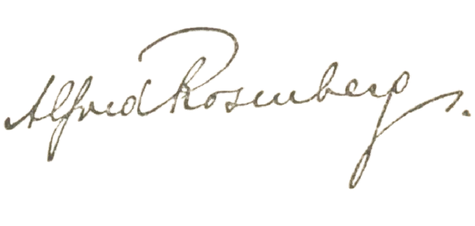
Αυτή την παιδεία του χαρακτήρα ο εθνικοσοσιαλισμός τη θεωρεί σαν το βασικό πρόβλημα της εποχής μας. Μόνο από την πνευματική αναγέννηση μπορούν να εκπληρωθούν και τα «προγράμματα», μόνο μέσω αυτών μπορούν οι λογικές αντιλήψεις να αποκτήσουν την πραγματική τους ερμηνεία. Υπό αυτή την έννοια, το...

...ελεγμένο από τον Αδόλφο Χίτλερ...

...«Ουσία, Αρχές και Στόχοι» εκδόθηκαν το 1922 σαν πρώτη δημοσίευση του NSDAP και οι όλο και πιο καινούργιες εκδόσεις μου φαίνονται ότι είναι η απόδειξη ότι εξακολουθούν να χρησιμεύουν σαν μια πρώτη εισαγωγή στον νέο κόσμο της σκέψης. Και περισσότερο από ποτέ είναι απαραίτητο να ταρακουνήσουμε τις καρδιές: μέχρι που θα έρθει η μέρα που θα βάλει τέλος στη σκλαβιά μας.

Μόναχο, 15 Δεκεμβρίου 1930

Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ

Για την 151η έως την 160η χιλιάδα

Η πρόβα τζενεράλε της 13ης Μαρτίου είχε ως αποτέλεσμα πάνω από 11 εκατομμύρια εθνικοσοσιαλιστές ψηφοφόρους. Αυτή η τεράστια επιτυχία του κινήματος του Αδόλφου Χίτλερ προήλθε από την επιτακτική δύναμη των στόχων του, που παρουσιάζονται τόσο καθαρά και πειστικά στην παρούσα εργασία. Μακάρι αυτή και οι επόμενες εκδόσεις να συμβάλουν στην τελική νίκη.

Μόναχο, Απρίλιος 1932

Ο εκδότης

Εισαγωγή

Εάν ένας λαός έχει πέσει σε μεγάλη δυστυχία, αλλά εξακολουθεί να διαθέτει πραγματικά ζωντανές ψυχικές δυνάμεις, η σαφής απάντηση στο ερώτημα για τους βαθύτερους λόγους της πτώσης του γίνεται η πρώτη προϋπόθεση για μια αναγέννηση. Το γεγονός και μόνο ότι ένα τόσο μεγάλο Ράιχ όπως η Γερμανία μπόρεσε να αντισταθεί σε έναν ολόκληρο κόσμο, μόνο για να καταρρεύσει και – μετά την κατάρρευση – να δείξει τα χειρότερα μειονεκτήματα του ηρωικού πνεύματος της εποχής, αναγκάζει κάθε στοχαστή να θέσει τα πιο σοβαρά ερωτήματα. Θα καταλάβει, ότι το πνεύμα του εμπόρου, η «οικονομική» σκέψη που είναι καθαρά εγωκεντρική, το πνεύμα του άψυχου διεθνισμού, σε συνδυασμό με μια ευρέως διαδεδομένη αλαζονεία, ανέλαβε την εξουσία δημοσίως στις 9 Νοεμβρίου 1918, αλλά ήταν αχαλίνωτη μέσα στο λαό για χρόνια, για δεκαετίες. Πολλές προειδοποιητικές φωνές πέρασαν χωρίς να ακουστούν· καθοδηγούμενος από μια δαιμονική παρόρμηση για καθαρά τεχνικές, οικονομικές κατακτήσεις, πιεζόμενος από υλικές ανάγκες (υπερπληθυσμός κ.λπ.), χωρίς τη θέληση να αντιληφθεί το χωρικό πρόβλημα και να ενεργήσει στοχευόμενα ανάλογα, ο γερμανικός λαός έχασε την ψυχική του ισορροπία και έπεσε θύμα αποπλανητών που εκμεταλλεύτηκαν την ελαττωματική ψυχική κατάσταση για να εμβολιάσουν διδασκαλίες που δηλητηρίαζαν το λαό (Ανθρώπινος πολιτισμός, διεθνισμός, πασιφισμός, κοινοβουλευτισμός κ.λπ.).

Η λαϊκή επανάσταση έφερε αυτή την άρρωστη κατάσταση στο πεδίο της μάχης και στην πατρίδα ενάντια στις ημέρες του Αυγούστου του 1914 και σε όλα τα ηρωικά κατορθώματα του γερμανικού λαού. Το μικρόβιο όμως της αρρώστιας ήταν πολύ βαθιά στο αίμα και εξαιτίας του, φθαρμένο από τα βάσανα και την πείνα, το περήφανο οικοδόμημα, το όνειρο αιώνων, κατέρρευσε σε λίγες μέρες για να δώσει τη θέση του σε ένα σύστημα και σε άνδρες, που η ύπαρξή τους έγινε χλευασμός για ένα παλιό, ένδοξο παρελθόν, μια κοροϊδία για την Γερμανία.

Τώρα έχουμε φτάσει στο σημείο της μεγάλης καμπής, αφού πρέπει να αποφασιστεί εάν στην Κεντρική Ευρώπη θα ζει μόνο ένα μείγμα ανθρώπων που τυγχάνει να μιλάει τη γερμανική γλώσσα, αλλά κατά τα άλλα δεν έχει τον ίδιο χτύπο καρδιάς ή αν ο παλιός ιδεαλισμός μπορεί ακόμα να σηκωθεί από τη βαθύτερη ντροπή και να σφυρηλατήσει τα 70 εκατομμύρια σε μια κοινότητα αίματος, λαού και πεπρωμένου.

Οι Εθνικοσοσιαλιστές αντιτίθενται σε όλες τις υλιστικές, εμπορικές και μαμωνιστικές ιδέες με την πίστη τους στις ιδεαλιστικές δυνάμεις και καλούν για έναν συνειδητό, ανελέητο αγώνα ενάντια στις δυνάμεις, που κάποιες προωθούν σκόπιμα την παρακμή της Γερμανίας και κάποιες

ήταν πολύ αδύναμες για να της αντισταθούν, αλλά εξακολουθούν να διεκδικούν το δικαίωμα να κυβερνούν τον γερμανικό λαό. Χωρίς λεφτά και αγαθά, μόνο με αυτή την πίστη ξεκίνησε ο αγώνας. Ενάντια σε όλα τα κόμματα. Γιατί είτε «δεξιοί» είτε «αριστεροί», όλοι υπέφεραν από τόσο βασικά ελαττώματα, που ήταν εξίσου ένοχοι για την δυστυχία του γερμανικού λαού.

Το μόνο μοιραίο λάθος ήταν η επιτρεπόμενη παραποίηση των όρων εθνικός και κοινωνικός. Οι κύκλοι και τα κόμματα που προσποιήθηκαν ότι υπερασπίζονται τα πιο πολύτιμα αγαθά του λαού το έκαναν πολύ συχνά μόνο σε επίπεδο εξωτερικής πολιτικής. Στην εσωτερική πολιτική συχνά θεωρούν τα αξίωμα, τη θέση και τα χρήματα σαν επαρκή πλεονεκτήματα για να βλέπουν υποτιμητικά τους εθνοσυντρόφους τους που φορούν φόρμες εργασίας σαν πολίτες δεύτερης κατηγορίας. Ο εθνοσύντροφος δεν εκτιμήθηκε ως τέτοιος, αλλά σαν οικονομικό αντικείμενο. Αυτή η αλαζονεία του καθεστώτος έγινε ένα ευπρόσδεκτο μέσο διαμαρτυρίας στα χέρια ξένων αποπλανητών του λαού.

Σε αυτό το κακό προστέθηκε η εξίσωση δυναστείας και εθνικού συμφέροντος. Αναμφίβολα υπήρξαν στιγμές που η προσωπικότητα του βασιλιά ή του αυτοκράτορα ήταν ταυτόχρονα και εγγυητής για ολόκληρο το Ράιχ. Όμως το γεγονός ότι αυτή η κατάσταση έγινε μια πάγια ψυχαναγκαστική πεποίθηση, προήγαγε ένα βυζαντινό σύστημα που προσπαθούσε να καλύψει όλες τις αδυναμίες της κυβέρνησης του Ράιχ και με αυτόν τον τρόπο, έστω και ακούσια, ενίσχυε με τη σειρά του τους αντιπάλους του γερμανικού κράτους ως τέτοιου. Οι άνθρωποι είχαν ξεχάσει ότι η εθνικότητα, τα συμφέροντά της, η ευημερία και η τιμή της έπρεπε να είναι πάνω από την προσωπικότητα του μονάρχη. Και εδώ, ο εθνικισμός στην εξωτερική πολιτική όχι σπάνια έγινε αντικοινωνικός απέναντι στον εθνικισμό.

Σε αυτούς τους εχθρούς, προστέθηκε ανάμεσα στις μορφωμένες τάξεις και μια ολοένα και πιο διαδεδομένη απόκοσμη στάση. Το μονόπλευρο ενδιαφέρον για την πιο σκοτεινή αρχαιότητα, για την επιστήμη της Ανατολής, τις αφηρημένες, αναίμακτες αρχές, μεγάλωσε το χάσμα μεταξύ του διανοούμενου εργάτη – δηλαδή της εθνικής διανόησης, που στην πραγματικότητα καλούνταν να ηγηθεί ενός λαού στους αγώνες της ζωής του – και του χειρώνακτα εργάτη και εδώ, επίσης, έδωσε την ευκαιρία σε αδίστακτα στοιχεία και ξένους υποκινητές να εκμεταλλευτούν τις ανάγκες των λιμοκτονούντων στρωμάτων του πληθυσμού για σκοπούς εντελώς διαφορετικούς από αυτούς που προσποιούνται ότι θέλουν να πετύχουν.

Το κήρυγμα της ταξικής πάλης βρήκε έτσι γόνιμο έδαφος και για δεκαετίες οι εκπρόσωποί της δεν άφησαν να περάσει ούτε μια μέρα χωρίς να προσπαθήσουν να ανοίξουν ξανά τις πληγές στον εθνικό κορμό του γερμανικού λαού.

Ο Γερμανός εργάτης έβλεπε τον εαυτό του αποκομμένο από τη διανοητική του τάξη με την οποία είχε το ίδιο αίμα και πίστεψε ότι το δόγμα της αιώνιας ταξικής πάλης ήταν φυσικός νόμος· άκουσε πολλούς απεσταλμένους από ξένα έθνη να λένε το ίδιο πράγμα με τους ντόπιους ηγέτες του και πίστεψε στην ισότητα των ανθρώπων και στην αλληλεγ-

γύη του προλεταριάτου όλων των χωρών· έβλεπε την καθημερινή αδικία της εποχής της μηχανής και πίστεψε στο δίκαιο κράτος του μέλλοντος· ένιωθε ότι ένα ορατό κεφάλαιο κυριαρχούσε στον κόσμο, έβλεπε καθημερινά μπροστά στα μάτια του τους συχνά αντιδημοφιλείς επιχειρηματίες του και πίστεψε στην αναγκαιότητα της ανατροπής όλου του κεφαλαίου, στη σωτηρία μέσω της δικτατορίας του προλεταριάτου.

Εκτός όμως από την επιδίωξη των φαινομενικά ιδανικών στόχων, ο μαρξισμός ήξερε πώς να ανακατεύει την πραγματική του φύση και να παραποιεί τις σοσιαλιστικές ιδέες, που ήταν σε εξέλιξη για πολύ καιρό πριν από αυτόν και προηγουμένως αναπτύσσονταν οργανικά. Ενώ κήρυττε την ισότητα, την ισότητα μεταξύ Γερμανών, Γάλλων, Εβραίων και Κινέζων, ταυτόχρονα δίδασκε τον αγώνα μέχρι θανάτου μεταξύ των διαφορετικών στρωμάτων μέσα στον ίδιο λαό, διαψεύδοντας έτσι τον εαυτό του από την αρχή· ενώ χαρακτήριζε την ιδιοκτησία σαν κλοπή, όχι μόνο περιστασιακά, όπως συνέβαινε παλαιότερα, αλλά ουσιαστικά σαν κλοπή, (όπου η λογική αντίφαση – ότι όπου δεν υπάρχει περιουσία, δεν μπορεί να υπάρξει και η έννοια της κλοπής – έχει αποσιωπηθεί τελείως), δεν δίδασκε τίποτε άλλο από τον προσωπικό πλουτισμό σε βάρος των άλλων.

Ο μαρξισμός προσποιούνταν ότι πολεμούσε τον τοκογλυφικό παγκόσμιο καπιταλισμό, και, όμως, από τη σύστασή του εργαζόταν χέρι χέρι με τις διεθνείς μεγάλες τράπεζες και τα χρηματιστήρια. Μέχρι σήμερα. Η 9η Νοεμβρίου 1918 ήταν η χρηματιστηριακή επανάσταση, η οποία πραγματοποιήθηκε με αντικαπιταλιστές, ληστευμένους και υποκινούμενους εργάτες με στόχο που επεδίωκαν εδώ και καιρό, να παραδώσουν την εθνική βιομηχανία και τη γεωργία της Γερμανίας, που δεν βρίσκονταν ακόμα πλήρως στην κατοχή των παγκόσμιων τραπεζών, στα χέρια του υπερεθνικού δανειακού κεφαλαίου. Αυτό ήταν το νόημα της πάλης που διεξήγε ο «αντικαπιταλιστικός» μαρξισμός σε συμμαχία με την πλουτοκρατική δημοκρατία εναντίον των οικονομικών — εξαρτημένων από τη γη — δυνάμεων της Γερμανίας. Αυτό ήταν όμως και το νόημα του γεγονότος, που οι σοσιαλδημοκράτες στο Ράιχσταγκ, καταψήφιζαν από το 1880 όλους τους νόμους που αφορούσαν την τοκογλυφία, τη φορολόγηση των χρηματιστηρίων, τους φόρους πολυτελείας κ.λπ. Δεν επιθυμούσαν την ευημερία του λαού, αλλά σκόπιμα και συστηματικά καλλιέργησαν την αδικία για να μπορέσουν να οργανώσουν τα στρατεύματα της επανάστασης, με τη βοήθεια της δυσαρέσκειας που προκαλούσαν οι ίδιοι.

Αυτή ήταν η μεγαλύτερη απάτη του 19ου αιώνα, όπως αυτή θριάμβευσε στην Μόσχα τον Νοέμβριο του 1917 και στο Βερολίνο τον Νοέμβριο του 1918: η αντικαπιταλιστική παγκόσμια επανάσταση με διαχειριστές τους υπηρέτες του διεθνούς κεφαλαίου.*

Ο μαρξισμός δεν ήταν σοσιαλισμός = πνεύμα κοινότητας, αλλά η εσκεμμένη, κρυφή κοροϊδία του. Ο μαρξισμός δεν ήταν μια κήρυξη πολέμου ενάντια στον υλισμό της εποχής, αλλά το αποκορύφωμα αυτής

---

* Η αποδοχή του «Σχεδίου Ντόουζ» στις 29 Αυγούστου 1924 αποτέλεσε τον ακρογωνιαίο λίθο στην επί δεκαετίες πολιτική της οικοδόμησης της παγκόσμιας δημοκρατίας.

της μαμωνιστικής σκέψης. Ο μαρξισμός δεν ήταν καθόλου ένας οικονομικός αγώνας, αλλά ένας κηρυγμένος πόλεμος για την εξουσία και τον πολιτισμό όλων των λαών της Ευρώπης. Ο μαρξισμός διαστρέβλωσε την σοσιαλιστική θεμελιώδη αρχή, εισάγοντας σε αυτήν τις ιδέες του διεθνισμού, της πάλης των τάξεων και του πασιφισμού που δεν είχαν καμία σχέση με αυτήν.

Αυτή η τεράστια παγκόσμια εξαπάτηση έγινε απόλυτη και ως εκ τούτου δυνατή, επειδή κατά τη διάρκεια του 19ου αιώνα η ηγεσία τόσο του εκμεταλλευτή των λαών καπιταλισμού όσο και του μαρξισμού ήταν στα χέρια των εκπροσώπων του ίδιου λαού: στα χέρια των Εβραίων. Άρα ο μαρξισμός ήταν και είναι τελικά ένας φυλετικός αγώνας.

Απαλλαγμένη από σχεδόν όλες τις αναστολές της Γαλλικής Επανάστασης και των επιπτώσεών της στις άλλες χώρες, η εβραϊκή φύση είχε την ίδια επίδραση όπως και στους προηγούμενους αιώνες. Η ανθεκτική ενεργητικότητα, η ασυνειδησία, η διεθνής αλληλεγγύη με την ισότητα των αστών, ο έμφυτος παρασιτισμός... όλα αυτά αποτέλεσαν τη βάση της εβραϊκής νομισματικής κυριαρχίας στην οποία βρισκόμαστε σήμερα.

Προκειμένου να καταστήσει ακίνδυνους τους αυξανόμενους κινδύνους για το νεοφυές εργατικό κίνημα, ο εβραϊκός τραπεζικός κόσμος του καπιταλιστικού μεγάλου κεφαλαίου «υποστήριξε» τον μαρξισμό, ιδρύοντας «εργατικές» εφημερίδες, χτίζοντας συνδικαλιστικές κατοικίες, υποκινώντας εναντίον επιχειρηματιών και αγροτών, υποκινώντας κατά των θρησκειών για να κυριαρχήσει μέσω της διχόνοιας! Γι' αυτό, επί δεκαετίες, τις ηγετικές θέσεις σε όλα τα εργατικά κόμματα όλων των κρατών τις κατέχουν Εβραίοι ή ασήμαντοι άνθρωποι, που καλώς ή κακώς συνδέονται με την ύπαρξη του κόμματός τους, και άθλιοι γλείφτες που υπάρχουν σε κάθε λαό. Υπήρχε ένας πολύ μικρός αριθμός αιθεροβαμόνων ονειροπόλων μεταξύ αυτών των ηγετικών ανθρώπων· ήταν εξίσου επικίνδυνοι με τους συνειδητούς απατεώνες.

Οι αμαρτίες των αγροτών και των βιομηχάνων ήρθαν αντιμέτωπες με την απάτη, και για δεκαετίες τώρα ο οικονομικός και πολιτικός αγώνας διεξάγεται στο λάθος μέτωπο: αντί οι επιχειρηματίες και οι εργάτες να αναγνωρίσουν την εθνική, πολιτική και οικονομική συνοχή τους και, με βάση αυτή την αναγνώριση, να στραφούν ενάντια στο μετακινούμενο τραπεζικό κεφάλαιο που βαραίνει όλα τα έθνη και στη κερδοσκοπία του χρηματιστηρίου που κατέστρεφε τα πάντα, διεξήγαγαν έναν σκληρό πόλεμο ο ένας εναντίον του άλλου προς το όφελος και την ευημερία του τρίτου που γελούσε: του εβραϊκού χρηματιστηρίου και των απερίτμητων πνευματικών αδελφών του.

Γι' αυτό οι Εθνικοσοσιαλιστές δηλώνουν: καταπολεμήστε αυτές τις τραπεζικές κοινοπραξίες και τους ιδιοκτήτες τους, που κυριαρχούν σήμερα σχεδόν παντού, αλλά πολεμήστε και κάθε βιομήχανο ή αγρότη που ξεχνά το εθνικό του καθήκον λόγω ιδιοτελούς συμφέροντος. Και πολεμήστε ανελέητα ειδικά αυτούς, επειδή αυτά τα παράσιτα στρεβλώνουν την ανάγκη για μια εθνικά δεσμευμένη οικονομία. Προστατέψτε την εθνική οικονομία, πολεμήστε αυτούς που την περιφρονούν.

Στην ωμά υλιστική μαρξιστική κοσμοθεωρία, που αντικατέστησε την έννοια της ποιότητας με την καθαρά υλική έννοια της ποσότητας· που αρνήθηκε την αξία της δημιουργικής προσωπικότητας και κάλεσε τις μάζες· που έκανε τα εθνικά και πολιτικά ψέματα αρχή του, ο εθνικοσοσιαλισμός βλέπει τον θανάσιμο εχθρό του (αν και η κομματική προσχώρηση παίζει μόνο δευτερεύοντα ρόλο). Ένας από τους σημαντικότερους στόχους του NSDAP είναι να υπερνικήσει και να καταστρέψει αυτή την κοσμοθεωρία, καθιστώντας τους κύριους εκπροσώπους της ακίνδυνους από κάθε άποψη. Μόνο όταν επιτευχθεί αυτό θα είναι καθαρός ο δρόμος για ένα γερμανικό Ράιχ, για μια πραγματικά γερμανική πατρίδα.

Είναι πλέον ξεκάθαρο γιατί το νέο λαϊκό κίνημα φέρει το όνομα Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα.

Εθνικό, **εθνικιστικό** με όλο το πάθος μιας νέας εμπειρίας μιας πανάρχαιας φύσης, που είναι απλώς θαμμένη· **σοσιαλιστικό** με την επίγνωση ότι ο συνδημιουργός, ο συν-οικοδόμος ενός κράτους, στην καλύτερη περίπτωση, δεν θα έπρεπε να τυγχάνει μιας κοινωνικής ελεημοσύνης (όπως συνέβη από την πλευρά του φιλελεύθερου κράτους), αλλά ότι το κράτος σαν τέτοιο έχει το καθήκον να εποπτεύει όλα όσα χρειάζονται όλα τα μέλη του. Με την επιπλέον αναγνώριση, ότι όλα αυτά δεν μπορούν να πραγματοποιηθούν, πριν ο βάκιλος που δηλητηριάζει το αίμα και την ψυχή μας καταστεί ακίνδυνος: Ο ανελέητος αγώνας εναντίον των διαφθορέων του γερμανικού λαού ξεκίνησε με τον Εβραίο και το εβραϊκό πνεύμα που γεννήθηκε από αυτόν και τους οπαδούς του από το γερμανικό στρατόπεδο. Και αυτό σημαίνει ταυτόχρονα: αγώνας όλων των πνευματικά και σωματικά παραγωγικών **εργαζομένων** ενάντια στους κηφήνες και τα παράσιτα. Για τον εθνικοσοσιαλισμό δεν υπάρχουν ούτε «προλετάριοι» ούτε «αστοί» σαν δύο εχθρικές τάξεις, παρά μόνο **Γερμανοί** σαν σύντροφοι στο αίμα και τη μοίρα. **Εργαζόμενοι** Γερμανοί.

Η σημερινή εποχή των μεγάλων αλλαγών της μοίρας έχει σηματοδοτήσει μια νέα παγκόσμια, ιστορική και πολιτική αντίληψη, η οποία, αν και δεν έχει ακόμη καθοριστεί με σαφή μορφή, είναι ήδη σαφώς καθορισμένη ως προς την κατεύθυνσή της. Δεν αναγνωρίζουμε πλέον την ιστορία σαν «αιώνια ανάπτυξη της ανθρωπότητας», είτε πρόκειται για την ανθρωπότητα, είτε πρόκειται για τον εκχριστιανισμό των λαών, είτε πρόκειται για κάποιο είδος φανταστικού «ανθρώπινου πολιτισμού», ούτε σαν ωμή ταξική πάλη, αλλά σαν μια σύγκρουση μεταξύ των διανοητικών-φυλετικών δυνάμεων με τον υπόλοιπο κόσμο και τις άλλες φυλές. Η ύπαρξη και η εξαφάνιση των φυλών διέπεται από τον τελευταίο μεγάλο νόμο της φύσης που μπορούμε να αναγνωρίσουμε· η περιφρόνησή του δημιούργησε το φυλετικό χάος που κάποτε κατέστρεψε τους μεγάλους άριους πολιτισμούς της Ινδίας, της Περσίας, της Ελλάδας και της Ρώμης. Η βαθύτερη αφύπνιση του παρόντος μας βασίζεται στην απόκτηση της αυτογνωσίας για την γερμανική ενσάρκωση του ευρωπαϊκού φυλετισμού, εκείνης της δύναμης της ψυχής, που δεν θέλει τίποτε άλλο από το να παρουσιαστεί με την ακλόνητη πεποίθηση ότι με αυτόν τον τρόπο δημιουργεί το πιο

πολύτιμο πράγμα για το οποίο είναι ικανή. Μετά από αιώνες άρνησης της αιώνιας φύσης, το λαϊκό, το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα ενσωματώνεται συνειδητά ξανά στη νομιμότητα της διαδικασίας της αιώνιας ζωής. Αυτή η επίγνωση μας δίνει τη δύναμη και την πίστη.

Το κίνημα αυτοαποκαλείται κόμμα από τη ρεαλιστική συνειδητοποίηση ότι μια τέτοια εξαγγελθείσα πάλη εξουσίας ενάντια σε έναν ολόκληρο κόσμο δεν μπορεί να διεξαχθεί από μη κομματικές, συμφιλιωτικές συμμαχίες, αλλά μόνο με την συμπερίληψη πολύ ξεκάθαρα αφοσιωμένων αγωνιστικών προσωπικοτήτων και ενεργειών. Ο αριθμός αυτών είναι αρχικά μικρός και δεν θα πρέπει ποτέ να αποτελεί την πλειοψηφία του λαού, όπως και στην παγκόσμια ιστορία οι τύχες των λαών δεν έχουν αποφασιστεί ποτέ από πλειοψηφίες, αλλά μόνο από μειοψηφίες που ήταν αποφασισμένες. Και σ’ αυτό το σημείο κάθε οργανισμός, είτε αυτοαποκαλείται ομοσπονδία, κύκλος, σύλλογος ή κάτι άλλο, είναι πάντα κόμμα. Και μάλιστα, μπορεί να συμπεριφέρεται σαν «ακομμάτιστο» και να μην το επιθυμεί το «σύνολο του λαού», αλλά το κόμμα σαν τέτοιο υπάρχει ακόμα και τότε. Εδώ, όπως παντού, είναι θέμα πίστης. Ο Εθνικοσοσιαλισμός δηλώνει ανοιχτά ότι είναι ένα μαχητικό κόμμα, που ίσως ποτέ δεν θα σχηματίσει την πλειοψηφία, αλλά το κάνει με την ακλόνητη πεποίθηση ότι ενσαρκώνει ένα λαϊκό κίνημα που μια μέρα θα αποφασίσει τη μοίρα της Γερμανίας και πέρα από αυτό θα δείξει και στα άλλα έθνη τους νέους δρόμους του μέλλοντος. Αυτή τη στιγμή, όμως, σημαίνει αγώνας, και αγώνας σημαίνει πάντα άνθρωπος εναντίον ανθρώπου, κόμμα εναντίον κόμματος.

Με βάση όλες αυτές τις διαπιστώσεις, η εξέγερση για την ελευθερία του γερμανικού λαού σημαίνει:

Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα!

Σε όλους τους παλιότερους κομματικούς σχηματισμούς υπήρχε και ένα καρκίνωμα, μεταξύ άλλων, στο γεγονός ότι δεν αποτελούσαν πλέον μέσο για την εκτέλεση προσπαθειών στην υπηρεσία του λαού, αλλά είχαν ήδη γίνει αυτοσκοπός. Τα συναθροισμένα πλήθη όσων ενδιαφέρονταν για την ύπαρξη του κοινοβουλευτικού κόμματος δεν είχαν καμία πραγματική επιθυμία να υλοποιήσουν υγιείς ιδέες, καθότι ζούσαν από την δυσαρέσκεια. Άρα, (τα κόμματα) δεν επιδίωκαν την εκπλήρωση προγραμμάτων που να εμπνέουν ιδέες για την ενίσχυση της ζωής, καθώς αυτό θα σήμαινε το τέλος τους. Για το λόγο αυτό, υποκινούσαν ξανά και ξανά τη δυσαρέσκεια των μαζών και έθεταν πάντα νέα αιτήματα, το ανεκπλήρωτο των οποίων ήταν πολύ γνωστό σε όσους έθεταν τα αιτήματα. Τα κόμματα δεν ήταν πλέον οργανισμοί που υπηρετούσαν τον οργανισμό του λαού, αλλά είχαν γίνει ανεξάρτητα κράτη μέσα στο κράτος.

Η σωτηρία της Γερμανίας βρίσκεται στη συντριβή του δημοκρατικού-μαρξιστικού-πλουτοκρατικού ειδώλου. Αυτός είναι ο στόχος του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος και η προσπάθειά του να εξαλείψει τα αίτια που οδήγησαν στην κυριαρχία του εβραϊκού-μαμωνιστικού πνεύ-

ματος και να δώσει σε ολόκληρο τον λαό **μια νέα κατεύθυνση**. Δεν χρειαζόμαστε πολλές καινούριες **ιδέες**, παρά μια καινούργια **ιδέα**. Εάν αυτό το έχουμε καταφέρει, εάν η εθνική αντίληψη για το κράτος και την κοσμοθεωρία έχει θριαμβεύσει, τότε και το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα θα έχει εκπληρώσει την αποστολή του και μπορεί να φύγει από τη σκηνή. Αυτό που σήμερα είναι μια **κραυγή μάχης** ενάντια σε όλες τις δυνάμεις της εποχής, θα γίνει τότε η **βάση** για **όλες** τις νέες μορφές της αιώνια παλλόμενης ζωής. Ο εθνικοσοσιαλισμός δεν μπορεί και δεν θέλει να το καθορίσει αυτό, διότι δεν μπορεί να προβλέψει **πότε** και υπό ποιες εσωτερικές και εξωτερικές πολιτικές συνθήκες η μελλοντική Μεγάλη Γερμανία θα γίνει πραγματικότητα. Βασικά όμως, αγωνίζεται για την υλοποίηση των 25 θέσεων και απορρίπτει την ανακήρυξη της αθανασίας ενός πολιτικού κόμματος.

Γι' αυτό στην αρχή του προγράμματος υπάρχει η ακόλουθη δήλωση:

«Το πρόγραμμα του Γερμανικού Εργατικού Κόμματος είναι ένα πρόγραμμα περιορισμένης διάρκειας. Οι ηγέτες του δεν έχουν την πρόθεση, όταν οι στόχοι που αναφέρονται στο πρόγραμμα επιτευχθούν, να θέσουν νέους στόχους, απλά για να αυξήσουν, με τεχνητό τρόπο, τη δυσαρέσκεια της μάζας και να επιβεβαιώσουν τη συνέχιση της ύπαρξης του Κόμματος.»

1ο.

Αν και φυσικά και σε μακρινές εποχές της ιστορίας της Ευρώπης υπήρχαν φυλετικές και εθνικές δυνάμεις, το πιο χαρακτηριστικό γεγονός για μια εποχή αιώνων ήταν ότι αυτό το εθνικό, λίγο-πολύ έντονο ένστικτο, τέθηκε στην υπηρεσία μιας διεθνούς θρησκευτικής ιδέας, απέναντι στην οποία έπρεπε να υποχωρήσει η εθνική φύση. Ο θρησκευτικός πόλεμος ήταν για πολύ καιρό το σύνθημα, έστω και αν πολλές φορές κρύβονταν πίσω από αυτό άλλα ένστικτα. Η ιστορική εξέλιξη των τελευταίων αιώνων χαρακτηρίστηκε κυρίως από το γεγονός ότι το εθνικό στοιχείο βρισκόταν όλο και πιο συνειδητά μπροστά από το θρησκευτικό και ότι αυτό είχε σαν αποτέλεσμα τη δημιουργία των ευρωπαϊκών εθνικών κρατών. Η εθνικότητα ξεκάθαρα αυτή καθαυτή, σαν συνείδηση εκατομμυρίων ανθρώπων, εξελίχθηκε σε μια αξία από μόνη της, η οποία είχε σαν αποτέλεσμα την απαίτηση να αποδοθεί σε αυτή την αξία – ακόμα και αν παρουσιαζόταν μόνο από έναν μικρό αριθμό ανθρώπων – η αξιοπρέπεια και ο αυτοπροσδιορισμός της.

Οι πολιτικές δυνάμεις, στις οποίες κυρίως η Γερμανία όφειλε την δυστυχία της, είχαν αναγνωρίσει πάρα πολύ καλά αυτή τη νοητική στάση αμέτρητων αλλά κατά τα άλλα τόσο διαφορετικών ανθρώπων και ανενδοίαστα αλλά και σκόπιμα συμπεριέλαβαν στα προγράμματά τους τον «αγώνα για τα καταπιεσμένα έθνη». Ακριβώς σαν αυτές τις δυνάμεις που κυβερνούν στις δημοκρατίες της Δύσης έτσι και οι φαινομενικοί θανάσιμοι εχθροί τους, τα μαρξιστικά κόμματα, είχαν θέσει την απαίτηση για το «δικαίωμα της αυτοδιάθεσης των λαών».

Ο γερμανικός λαός πίστεψε σ' αυτές τις υποσχέσεις και στερήθηκε με τον πιο βίαιο τρόπο το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης. Δεν ήθελε να αντιληφθεί, ότι αυτά τα φαινομενικά αιτήματα, που ανταποκρίνονται στις επιθυμίες όλων, έπρεπε σε αυτήν την περίπτωση να είναι ψέμα, επειδή τα λόγια από τη Δύση ήταν εκφράσεις των οργάνων του διεθνούς καπιταλισμού, που εκπροσωπούνται από τις τράπεζες και τα χρηματιστήρια που κυριαρχούν σε όλα τα κράτη, καθώς και από τα κοινοβούλια, τις κυβερνήσεις και τον Τύπο που εξαρτώνται από αυτά. Στη Μόσχα, όμως, κυβέρνησαν αργότερα οι απόστολοι της παγκόσμιας επανάστασης, στόχος των οποίων ήταν να εξαναγκάσουν όλους τους λαούς υπό την κυριαρχία μιας ενιαίας ιδέας – της καπιταλιστικής-κομμουνιστικής. Γι' αυτό η φράση «το δικαίωμα των λαών στην αυτοδιάθεση» ήταν ένα ευπρόσδεκτο μέσο για την εσωτερική υπονόμευση του αντιπάλου ώστε στη συνέχεια να τον θέσει στην υπηρεσία μιας ιδέας που του ήταν θανάσιμα εχθρική.

Αυτή η παγκόσμια απάτη κατά του γερμανικού λαού – και όχι μόνο του γερμανικού – έγινε με τη διαστρέβλωση μιας κοσμοθεωρίας που ήταν λίγο-πολύ ξεκάθαρα ζωντανή στις καρδιές όλων των Ευρωπαίων.

Ενάντια σε αυτή την απάτη η οποία είναι η αιτία όλων των άλλων δεινών, στρέφεται κατά κύριο λόγο το πρόγραμμα του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος.

Γιατί από την ιδέα της φυλής προέκυψε η ιδέα του πραγματικού εθνικού κράτους. Σήμερα, είναι το τελευταίο μέτρο σύγκρισης για όλες τις επίγειες πράξεις μας. – Η δυαδικότητα κάθε τι ανθρώπινου εκφράστηκε παλαιότερα κάτω από τις κραυγές μάχης χριστιανισμός-ειδωλολατρία, καθολικισμός-προτεσταντισμός, μοναρχία-δημοκρατία. Σήμερα ονομάζεται εθνικισμός-διεθνισμός. Αυτή η επιλογή είναι και η βάση του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος και αποτελεί την αφετηρία όλων των προγραμμάτων και των πολιτικών μέτρων.

Το Εθνικοσοσιαλιστικό Κίνημα αναγνωρίζει και απαιτεί ότι το ίδιο αίμα και η ίδια γλώσσα και οι ίδιες πολιτιστικές παραδόσεις πρέπει επίσης να αποτελούν ένα κράτος. Και αν οι δεσμεύσεις αυτών των κρατών οδηγήσουν σε διαμάχες με γειτονικά κράτη, και τα δύο μέρη γνωρίζουν ότι αγωνίζονται για τις εθνικές τους ανάγκες και όχι για τα συμφέροντα μιας διεθνούς ιδέας (είτε είναι δημοκρατική είτε κομμουνιστική-διεθνής) ή για το συμφέρον σκοτεινών χρηματιστών, δηλαδή για το συμφέρον τρίτων, να σπάσουν ο ένας το κεφάλι του άλλου.

Από αυτές τις διαπιστώσεις προκύπτει και το 1ο σημείο του προγράμματος:

«Απαιτούμε την ένωση όλων των Γερμανών στη βάση του δικαιώματος αυτοδιάθεσης των λαών σε μια Μεγάλη Γερμανία».

2ο.

Το αποτέλεσμα του έργου αποσύνθεσης των εσωτερικών και εξωτερικών εχθρών της Γερμανίας μαζί με τους συνειδητούς και ασυνείδητους βοηθούς και συνεργούς τους ήταν η κατάρρευση του Γερμανικού Ράιχ. Αλλά, παρ' όλα αυτά, δεν θα ήταν δυνατό αν ο γερμανικός λαός είχε μεγαλύτερη επίγνωση ότι οι ανάγκες της ζωής του θα έπρεπε να θεωρούνται σαν το μοναδικό μέτρο και η κατευθυντήρια γραμμή και όχι οι δημοκρατικές, μαρξιστικές, «χριστιανικές» ή «ανθρωπιστικές» υποχρεωτικές πεποιθήσεις. Η κυβέρνηση του κράτους, της οποίας το καθήκον ήταν να το κάνει αδίστακτα, δεν εκπλήρωσε αυτό το καθήκον. Η εξάλειψή της από την επανάσταση που ακολούθησε ήταν η επάξια συνέπεια της παράλειψης του καθήκοντός της έναντι του γερμανικού λαού.

Στη θέση της όμως δεν ήρθε μια κυβέρνηση, που να ήταν διατεθειμένη να αναπληρώσει τις παραλείψεις των προηγούμενων, αλλά μια κυβέρνηση που αν και αποτελούνταν από τους «ηγέτες των

εργαζομένων» παρέδωσε τα συμφέροντα των Γερμανών εργατών και ολόκληρου του γερμανικού λαού, χωρίς καμία σοβαρή αντίσταση, στα κράτη της Δύσης, τα οποία κυριαρχούνταν από το διεθνές τραπεζικό κεφάλαιο και παραπλανήθηκαν από έναν – δεδομένου ότι ήταν συνδεδεμένος με το εβραϊκό μεγάλο κεφάλαιο λόγω της υλιστικής του νοοτροπίας – εσφαλμένο εθνικισμό. Αντί να πολεμήσει για την **απελευθέρωση**, ολοκλήρωσε την **υποταγή** του γερμανικού λαού.

Η επόμενη συνέπεια ήταν το 1919 οι Συνθήκες «Ειρήνης» των Βερσαλλιών και του Αγίου Γερμανού, ακολουθούμενες το 1924 από την υπαγόρευση του Σχεδίου Ντόουζ.

Αυτές οι τρομερές συνθήκες έχουν τις ρίζες τους στο ψέμα για την ενοχή της Γερμανίας στον Παγκόσμιο Πόλεμο και στοχεύουν στην πολιτική καταστροφή του γερμανικού Ράιχ, στην οικονομική εξάρτηση του γερμανικού λαού από τις ξένες χώρες, στην αποθάρρυνσή του και, τελικά, στην καταστροφή όλων των δυνατοτήτων της ζωής του. Οι προδότες της 9ης Νοεμβρίου 1918 όφειλαν τις επιτυχίες τους σε μια δραστηριότητα ψεύδους, η οποία κατέληξε στο να κατηγορηθεί η γερμανική κυβέρνηση του Ράιχ σαν υπεύθυνη για τον παγκόσμιο πόλεμο, παρουσιάζοντάς την σαν το μόνο εμπόδιο για μια δίκαιη ειρήνη και απαιτώντας την εξάλειψή της σαν προϋπόθεση για μια πραγματική διεθνή κατανόηση. Η πίστη του γερμανικού λαού, που ζούσε σε απόλυτη δυστυχία, ότι αγωνίζεται για ένα δίκαιο σκοπό, υπονομεύτηκε περαιτέρω καθώς διαβεβαιωνόταν μέρα με τη μέρα ότι η έκβαση του πολέμου δεν ενδιέφερε την εργατική τάξη˙ εάν έπρεπε να καταβληθεί μια πολεμική αποζημίωση, τότε ο λαός που θα νικούσε με την επανάσταση θα ανάγκαζε τον μεγάλο καπιταλισμό να πληρώσει αυτή την αποζημίωση. Εξάλλου, η αλληλεγγύη του διεθνούς προλεταριάτου εγγυόταν την υπεράσπιση των δικαιωμάτων στη ζωή της εργατικής τάξης της Γερμανίας.

Όλοι αυτοί οι ισχυρισμοί έχουν αποδειχθεί ότι είναι αναλήθειες, απάτες και αναίσχυντα ψέματα. Η αθωότητα της Γερμανίας στον Παγκόσμιο Πόλεμο τεκμηριώνεται πλέον προς κάθε κατεύθυνση. Η απομάκρυνση της παλιάς κυβέρνησης στην πιο σκοτεινή ώρα της μοίρας και η εγκαθίδρυση της «δημοκρατίας» οδήγησε στην πιο άθλια συνθήκη «ειρήνης» που έχει δει ποτέ ο κόσμος, επιφέροντας τη σκλαβιά ολόκληρου του έθνους μας. Δεν ήταν το μεγάλο κεφάλαιο που έπρεπε να πληρώσει – που κυβερνούσε στη «Δημοκρατία» και μάλιστα με τη βοήθεια της «ηγεσίας των εργατών» και των αποστόλων της επανάστασης του Νοέμβρη – αλλά τα παραγωγικά στρώματα. Η υπόσχεση για την αλληλεγγύη του προλεταριάτου αποδείχθηκε ένα άθλιο ψέμα: οι εκπρόσωποι του προλεταριάτου της Γαλλίας... δήλωσαν ότι η ντροπή των Βερσαλλιών ήταν πολύ ήπια. Ενέκριναν επίσης την εισβολή της Γαλλίας στην περιοχή του Ρουρ τον Ιανουάριο του 1923 και τη συνεχιζόμενη πολιτική επανεξοπλισμού της.

Οι άνδρες που είχαν αποκτήσει αποφασιστική επιρροή, μετά τις 9 Νοεμβρίου 1918, με ψέματα και προδοσία στα συμφέροντα του γερμανικού λαού δεν μπορούσαν, για το συμφέρον τους, να αποκαλύψουν αυτή την απάτη ή, στην καλύτερη περίπτωση, να παρα-

δεχτούν το λάθος τους. Έτσι, ο γερμανικός λαός έμεινε στο σκοτάδι για το γεγονός ότι δεν έφταιγε σε καμία περίπτωση για το έγκλημα που ξεκίνησε στις 28 Ιουνίου 1914 στο Σεράγεβο και για το ότι τα βάρη της συνθήκης «ειρήνης» που υπογράφηκε στις 28 (!) Ιουνίου 1919 ήταν τόσο τεράστια που η εκπλήρωση των σχεδίων εκμετάλλευσης που καθορίζονταν στην ξεδιάντροπη συμφωνία Ντόουζ ήταν εντελώς αδύνατη και η Γερμανία θα έπρεπε να πληρώσει ακόμη περισσότερα μετά από δεκαετίες σκληρής εργασίας (χάρη στους «καλά γραμμένους» αβάσιμους εκβιασμούς) από ό,τι στην αρχή της σκλαβιάς.

Οι εθνικοσοσιαλιστές απορρίπτουν τη δημοφιλή φράση της μερικής «**αναθεώρησης** της Συνθήκης Ειρήνης των Βερσαλλιών», γιατί μια τόσο μικρή αναθεώρηση θα μπορούσε ίσως να επιφέρει τη μία ή την άλλη αριθμητική μείωση των λεγόμενων «υποχρεώσεων», αλλά ολόκληρος ο γερμανικός λαός θα εξακολουθούσε να είναι σκλάβος των άλλων λαών. Υπό αυτές τις συνθήκες, όλα τα αιτήματα για «αύξηση της παραγωγής», «ανασυγκρότηση της οικονομίας», «κατάργηση του οκτάωρου» δεν σήμαιναν τίποτα άλλο παρά μια ολοένα και μεγαλύτερη παράδοση του γερμανικού εθνικού πλούτου στους εχθρούς, μια ολοένα και μεγαλύτερη σπατάλη του γερμανικού εργατικού δυναμικού, μια ολοένα και βαθύτερη ψυχική υποδούλωση και ηθική εξαθλίωση.

Από την άλλη όμως, το αίτημα των μαρξιστών ηγετών για την οκτάωρη εργασία και ταυτόχρονα η συνέχιση της εκπλήρωσης της εξωτερικής πολιτικής, δηλαδή της πολιτικής της εξαθλίωσης, που υποστηριζόταν από αυτούς, ήταν μια ξεδιάντροπη εξαπάτηση του εργαζόμενου λαού, αφού με αυτή την «εξωτερική πολιτική» η Γερμανία είχε ήδη παραιτηθεί από την πολιτική, οικονομική και μεταφορική της κυριαρχία. Ο αγώνας του γερμανικού λαού, λοιπόν, αφορά ταυτόχρονα και την καπιταλιστική και την πολιτική εκμετάλλευση από τους εξωτερικούς εχθρούς και τους εσωτερικούς προδότες, για να ξανακερδίσει κάποτε την αυτοδιάθεσή του.

Από αυτές τις διαπιστώσεις προκύπτει και το 2ο σημείο του προγράμματος:

«Απαιτούμε ίσα δικαιώματα για τον γερμανικό λαό στις σχέσεις του με τα άλλα έθνη, κατάργηση των συνθηκών ειρήνης των Βερσαλλιών και του Αγίου Γερμανού (Saint-Germain).»

3ο.

Ο γερμανικός λαός πριν από τον πόλεμο, αυξάνονταν κατά σχεδόν 900.000 άτομα το χρόνο. Όλοι ζητούσαν δουλειά, φαγητό. Το αποτέλεσμα ήταν, αφενός μια εκβιομηχάνιση που προχωρούσε συνε-

χώς αλλά δημιουργούσε και θέσεις εργασίας και, δεδομένου ότι και αυτή είχε τα όριά της, από την άλλη η μετανάστευση. Χάρη στις αντιδράσεις των ίδιων των κομμάτων, που πήραν στα χέρια τους αμέσως τις κυβερνητικές υποθέσεις στις 9 Νοεμβρίου 1918, ματαιώθηκε μια σχεδιασμένη εδώ και δεκαετίες γερμανική αποικιακή πολιτική, που θα έδινε τη δυνατότητα, να κατευθυνθεί αδίστακτα η ροή των Γερμανών μεταναστών και έτσι να διατηρηθεί το γερμανικό αίμα στον γερμανικό λαό. Η αναπόφευκτη συνέπεια αυτής της αντιγερμανικής πολιτικής που ακολούθησαν οι Φιλελεύθεροι, ο Μαρξισμός και το Κέντρο ήταν η υπερβιομηχάνιση της Γερμανίας και η ενδυνάμωση της Αμερικής με τα ζωτικής σημασίας γερμανικά στοιχεία, τα οποία τελικά, κάτω από το λάβαρο με τα αστέρια, έπρεπε να πολεμήσουν εναντίον των εθνοσυντρόφων τους. Αν σκεφτεί κανείς ότι στις Ηνωμένες Πολιτείες ζουν περίπου 12 εκατομμύρια γερμανογενείς, είναι εύκολο να υπολογίσει κανείς το κακό που έχει γίνει. Οι άνδρες που διαφημίζονταν σε κάθε δρόμο σαν εκπρόσωποι των πεινασμένων λαών, εξαπατούσαν αυτόν τον λαό για χρόνια πριν από τον πόλεμο, εκπροσωπώντας στη μη ευρωπαϊκή αποικιακή πολιτική μη γερμανικά συμφέροντα καθιστώντας έτσι τη ζωή, ειδικά για την εργατική τάξη στη Γερμανία, ολοένα και πιο δύσκολη.

Θα μπορούσαν όμως τώρα να ήταν αντίπαλοι μιας αποικιακής παγκόσμιας πολιτικής και να αγωνίζονταν για τις γερμανικές ανάγκες, εκπροσωπώντας τουλάχιστον την γερμανική δυναμική στην ηπειρωτική Ευρώπη. Αλλά και εδώ προστατεύονταν Δανοί, Πολωνοί κ.λπ., και κάθε προσπάθεια για μια γενναιόδωρη εγκατάσταση στα ανατολικά αντιμετώπιζε την πιο έντονη απόρριψη από την πλευρά του «ανθρωπισμού» των φιλελεύθερων, του «φιλικού προς τους εργάτες» μαρξισμού και του λεγόμενου «χριστιανικού» κέντρου, το οποίο έβαζε τα θρησκευτικά συμφέροντα πάνω από τα εθνικά και πάντα υπερασπιζόταν ενεργά τους «αδερφούς στην πίστη» άλλων εθνοτήτων. Στη εξέταση αυτού του ζητήματος οι συντηρητικοί φέρουν τη βαριά ευθύνη, ότι προτίμησαν το φθηνό ξένο εργατικό υλικό από τους Γερμανούς εθνοσυντρόφους, πράγμα που ήταν και ένα εμπόδιο στην αποίκηση της Ανατολής, η οποία είχε κατακτηθεί στα κύρια κέντρα του γερμανικού πολιτισμού.

Η μομφή ότι τα ανέχτηκαν όλα αυτά παραμένει στην κυβέρνηση του Ράιχ εκείνης της εποχής. Ένα βαρύ χρέος, για το οποίο πρέπει να πληρώσει και ο γερμανικός λαός σήμερα.

Από αυτές τις εκτιμήσεις προκύπτει ότι για ένα κίνημα, που δεν έχει άλλο στόχο παρά μόνο την ευημερία ολόκληρου του λαού, δεν μπορεί ποτέ να υπάρξει μια παραίτηση από τους χώρους εγκατάστασης. Είναι αντίθετο σε κάθε φυσική τάξη το γεγονός ότι 36 εκατομμύρια Γάλλοι έχουν στη διάθεσή τους μια μεγαλύτερη χώρα από τα 68 εκατομμύρια Γερμανούς· ότι ένας Ρώσος έχει είκοσι φορές περισσότερη γη από έναν Γερμανό. Αυτή η αφύσικη αναλογία είτε πρέπει να οδηγήσει στον πλήρη ακρωτηριασμό του γερμανικού λαού, είτε θα τελειώσει με τον τρόπο που συνέβαιναν πάντα τα πράγματα στην ιστορία: μέσα από ένα εθνικό αγώνα δύναμης. Και εδώ υπάρχει μόνο η επιβολή των ζωτικών μας αναγκών ή η καταστροφή.

Υπό τις παρούσες συνθήκες δεν είναι δυνατό να προσδιοριστούν οι εν λόγω Ευρωπαϊκές ή οι εκτός Ευρώπης περιοχές, που θα πρέπει να εξεταστούν με λεπτομέρειες για αποικισμό (το μόνο που μπορεί να ειπωθεί είναι ότι η γερμανική εξωτερική πολιτική πρέπει πρώτα να επικεντρωθεί στην ενοποίηση όλων των Γερμανών που ζουν σαν ενότητα στην Ευρώπη **σε ένα** κράτος και στην ελάχιστη εξασφάλιση σε αυτό που είναι τώρα η πολωνο-τσεχική Ανατολή σαν τον πιο σημαντικό στόχο). Οι παγκόσμιες πολιτικές δυνατότητες του σήμερα μπορεί να αλλάξουν σε κάποιο χρόνο. Από αυτές θα πρέπει να προκύψει στη συνέχεια και η αντίστοιχη ηγεσία της εξωτερικής πολιτικής της Γερμανίας. Το κύριο πράγμα παραμένει να μην αφήσουμε ποτέ να αποκοιμηθεί η αναγκαία **θέληση** για το τρίτο θεμελιώδες αίτημα:

«Απαιτούμε γη και έδαφος (αποικίες) για τη διατροφή του λαού μας και την εγκατάσταση του πλεονάζοντος πληθυσμού μας».

4ο.

Μια απαραίτητη διάκριση πρέπει κάποτε κερδίσει μια θέση στη γερμανική εθνική συνείδηση: η ιδιότητα του πολίτη του κράτους δεν πρέπει να είναι κάτι που λαμβάνει ο καθένας σαν δώρο από τη γέννησή του, αλλά πρέπει να θεωρείται σαν **αγαθό που πρέπει να αποκτηθεί**. Έτσι, αν και κάθε Γερμανός είναι **υπήκοος του κράτους**, το **δικαίωμα** του **πολίτη** του κράτους όμως μπορεί να το αποκτήσει μόνο όταν έχει ολοκληρώσει την εκπαιδευτική του μόρφωση, τη στράτευσή του ή έχει ολοκληρώσει την υποχρεωτική εργασιακή υπηρεσία στο κράτος σαν άτομο 20-22 ετών κάτω από τις διαταγές μιας ακέραιης ηγεσίας. Το **δικαίωμα** του πολίτη του κράτους που πρέπει να αποκτηθεί πρέπει κάποτε να αποτελέσει για κάθε Γερμανό κίνητρο να αγωνιστεί για την ανθρωπότητα και για επιτεύγματα στην υπηρεσία του λαού. Αυτή η επίγνωση, που διατηρείται πάντα σε εγρήγορση, θα τον κάνει να υπερασπιστεί ένα κληρονομημένο αγαθό με έναν εντελώς διαφορετικό τρόπο από ό,τι συνέβαινε στο παρελθόν και συμβαίνει σήμερα περισσότερο από ποτέ.

Η κυρίαρχη άποψη για την ιθαγένεια δεν είχε καμία έννοια της φυλής. Για αυτούς, Γερμανός ήταν ένας που κατείχε γερμανικό διαβατήριο, Τσέχος ήταν ένας που έβγαζε τσέχικη ταυτότητα, παρόλο που μπορεί να μην είχε ούτε μια σταγόνα τσέχικο αίμα στις φλέβες του. Κατά συνέπεια, τίποτα βασικά δεν στεκόταν εμπόδιο στην αποδοχή των Εβραίων ή οποιασδήποτε άλλης φυλής ξένης στον ευρωπαϊσμό. Ήταν απλώς «άνθρωπος».

Αυτή η φιλελεύθερη-δημοκρατική αντίληψη του κράτους είναι η άμεση

συνέπεια της «φιλοσοφίας του 18ου αιώνα», που βρήκε τον δρόμο της στον 19ο αιώνα κάτω από τις αγγλικές επιρροές, τις γερμανικές ιδέες περί ανθρωπισμού και τα γαλλικά συνθήματα κατήχησης και της οποίας τον πολιτικό αντίκτυπο εκπροσωπεί το δημοκρατικό-κοινοβουλευτικό μη κράτος.

Αυτή η εξέλιξη είχε το πρώτο επαληθεύσιμο ξεκίνημά της στις μασονικές στοές στις αρχές του 18ου αιώνα. Επίσης, η φρασεολογική τριάδα «ελευθερία, ισότητα, αδελφότητα», που ακούγεται ωραία, αλλά είναι και αντιφατική, δημιουργήθηκε από τους κύκλους των παρισινών στοών γύρω στο 1740. Αυτά τα λόγια αποτελούσαν και τις παραβολές της λεγόμενης μεγάλης Γαλλικής Επανάστασης, στην οποία πολύ λανθασμένα αποδίδεται και η γέννηση της πραγματικής εθνικής ιδέας. Αντίθετα, από την άποψη της παγκόσμιας ιστορίας, αυτή η επανάσταση σήμαινε την λατρεία της φράσης, την αγιοποίηση της ακατέργαστης έννοιας της πλειοψηφίας σαν δικαίωμα κυριαρχίας, την ίδρυση ενός χιλιοκέφαλου, ανίκανου, λαοκαταστροφικού και ταυτόχρονα ανεύθυνου κοινοβουλευτισμού στην Ευρώπη. Η αληθινή ιδέα του εθνικού κράτους διακηρύχθηκε για πρώτη φορά με κάθε σαφήνεια και συνέπεια από τον Εθνικοσοσιαλισμό.

Δεν είναι τυχαίο που οι Εβραίοι θεωρούν τη Γαλλική Επανάσταση σαν ένα ιδιαίτερο ορόσημο στην ιστορία της «απελευθέρωσής» τους. Με την αχαλίνωτη «ιδέα του ανθρωπισμού» που ήταν η βάση αυτού του κινήματος, απελευθερώθηκε η εβραϊκή αντίστοιχη φυλή, ξένη και εχθρική σε όλες τις ευρωπαϊκές.

Σύμφωνα με την τάση τους για διαμεσολαβητικές συναλλαγές, για δανεισμό χρημάτων, για αχαλίνωτη εκμετάλλευση και τοκογλυφία, που ήταν αμετάβλητη για περισσότερα από 3000 χρόνια, η εβραϊκή φύση εμφανίστηκε με τον ίδιο ακριβώς τρόπο τον 19ο αιώνα όπως και σε παλαιότερες εποχές. Η οργανική ζωή όλων των εθνών της Ευρώπης διαταράχθηκε επανειλημμένα από τις διεθνείς χρηματοοικονομικές συναλλαγές, τα διεθνή μονοπώλια, τις διεθνώς προγραμματισμένες απάτες του χρηματιστηρίου, που πραγματοποιήθηκαν συστηματικά σε διεθνή βάση, σε συνδυασμό με την οργάνωση απεργιών, εξεγέρσεων, πολιτικών συνωμοσιών κ.λπ. Ο παρασιτικός λαός της Εγγύς Ανατολής δεν είχε γίνει δεκτός στον κύκλο της ευρωπαϊκής οικογένειας των εθνών χωρίς να τιμωρηθεί.

Όλα αυτά ήταν αποτέλεσμα μιας αντίληψης για το κράτος που ήταν επιζήμια για όλους μας.

Ο εθνικοσοσιαλισμός βλέπει στον τρόπο οικοδόμησης και διοίκησης του κράτους και μια εκροή ενός συγκεκριμένου εθνικού χαρακτήρα. Εάν αφήσουμε μια εντελώς ξένη φυλή – και κατά συνέπεια σε άλλα ένστικτα – να συμμετάσχει σε αυτήν, θα διαστρεβλώσουμε την καθαρότητα της οργανικής έκφρασης και θα ακρωτηριάσουμε την εθνική ύπαρξη. Η ιστορία του περασμένου αιώνα, με τον κοινοβουλευτισμό της που υπονομεύεται από το εβραϊκό μεγάλο κεφάλαιο, είναι ένα θλιβερό παράδειγμα αυτού. Η ιστορία της Γερμανίας των τελευταίων δεκαετιών, και ειδικά η ιστορία της από το 1918 έως το 1933, είναι ακόμη πιο συγκλονιστική από αυτή την άποψη.

Ο εθνικοσοσιαλισμός αντιτίθεται σε όλη αυτή την αντίληψη του κράτους με μια θεμελιωδώς διαφορετική. Αναγνωρίζει ότι οι επιμέρους φυλές των γερμανόφωνων περιοχών ανήκουν σε διαφορετικές αλλά στενά συγγενείς φυλές, ότι ορισμένες αναμείξεις μεταξύ αυτών των φυλών έχουν δημιουργήσει νέες ζωτικές μορφές, μεταξύ των οποίων και τον πολύπλευρο και όμως **Γερμανό** άνθρωπο, αλλά μια ανάμειξη με την αντίστοιχη εβραϊκή φυλή που είναι εντελώς διαφορετική και εχθρική ως προς την πνευματική και την σωματική της δομή, με παρόμοιες επιρροές της Εγγύς Ανατολής θα οδηγούσε μόνο στον μπασταρδισμό.

Γι' αυτό ο εθνικοσοσιαλισμός απαιτεί σαν θεμελιώδες τέταρτο σημείο:

«Πολίτης του κράτους μπορεί να είναι μόνο όποιος είναι Εθνοσύντροφος. Εθνοσύντροφος μπορεί να είναι μόνο, αυτός που έχει γερμανικό αίμα, ανεξάρτητα από τη θρησκεία. Συνεπώς, κανείς Εβραίος δεν μπορεί να είναι Εθνοσύντροφος».

5ο.

Από αυτή την αρχή προκύπτει φυσικά η άποψη ότι ο Εβραίος – εφόσον του επιτρέπεται να διαμένει στη Γερμανία – πρέπει να θεωρείται σαν φιλοξενούμενος και, κατά συνέπεια, να υπάγεται στη νομοθεσία περί αλλοδαπών με τον ίδιο τρόπο όπως οι υπήκοοι ξένων κρατών, λαών και φυλών. Γι' αυτό το λόγο το πέμπτο σημείο είναι:

«Όποιος δεν είναι πολίτης του κράτους θα πρέπει να μπορεί να ζει στη Γερμανία μόνο σαν επισκέπτης και πρέπει να υπόκειται στη νομοθεσία περί αλλοδαπών».

6ο.

Ο σημερινός κοινοβουλευτισμός χωρίς προσωπικότητα έχει οδηγήσει στην ανηθικότητα ολόκληρη την κοινή μας γνώμη και απαιτεί όχι την επιλογή των καλύτερων, αλλά εκείνων που είναι πιο αδίστακτοι. Αυτοί οι απατεώνες και φιλόδοξοι άνθρωποι έχουν γίνει ο τύπος του σύγχρονου πολιτικού σε όλα τα δημοκρατικά-κοινοβουλευτικά κράτη και έχουν αποδείξει παντού ότι είναι εξίσου υπάκουα εργαλεία του μεγάλου κεφα-

λαίου και του διεθνούς χονδρικού εμπορίου, και πρόσφατα και της βιομηχανίας, η οποία, για να μπορέσει να υπερασπιστεί τον εαυτό της την δωδέκατη ώρα, χρησιμοποίησε και το μέσο της οργάνωσης πολιτικών κομμάτων για να υποστηρίξει καθαρά **ιδιωτικά** συμφέροντα με πολιτική δύναμη.

Η ιστορία των κοινοβουλευτικών κομμάτων έχει αποδείξει με έντονα προφανή στοιχεία τη στενή σύνδεση όλης αυτής της αχαρακτήριστης προσπάθειας και της κοντόφθαλμης μετριότητας, ειδικά όταν μια νέα κλίκα ανέλαβε το τιμόνι του κράτους. Εκπαιδευμένοι συστηματικά στο πνεύμα της τοποθέτησης των μερικών, κομματικών και προσωπικών συμφερόντων πάνω από τη γενική ευημερία του λαού και του κράτους, προέβαιναν σε διορισμούς και απολύσεις που γίνονταν με βάση τις δικαιολογημένες συμπάθειες ή αντιπάθειες.

Από αυτά τα στοιχεία προκύπτει ο εθνικοσοσιαλισμός απαιτεί, έκτον:

«Το δικαίωμα, να αποφασίζει για την ηγεσία και τους νόμους του κράτους, πρέπει να ανήκει μόνο στον πολίτη του κράτους. Γι' αυτό απαιτούμε, κάθε δημόσιο αξίωμα, οποιουδήποτε τύπου, είτε μέσα στο Ράιχ, είτε σε ελάσσονες περιοχές, να κατέχεται μόνο από πολίτες του κράτους.

Πολεμάμε τη διεφθαρμένη κοινοβουλευτική τακτική της πλήρωσης των κενών θέσεων με βάση αποκλειστικά τα κομματικά κριτήρια, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη ο χαρακτήρας και η ικανότητα».

7ο, 8ο.

Παρά τον διαρκώς αυξανόμενο πληθυσμό, η προεπαναστατική κυβέρνηση του Ράιχ δεν θεώρησε απαραίτητο να λάβει κανένα αποτελεσματικό μέτρο ενάντια στο ολοένα αυξανόμενο ρεύμα μεταναστών από την Ανατολή. Οι Εβραίοι της Ανατολής μετακόμιζαν ακατάπαυστα από την Πολωνία στις γερμανικές μεγάλες πόλεις και ασχολούνταν με τις τράπεζες, τα χρηματιστήρια, το διαμεσολαβητικό εμπόριο, μια δραστηριότητα που βλάπτει τον γερμανικό λαό. Άλλοι δούλεψαν στο θέατρο και στον Τύπο με ένα τρόπο που ήταν καταστροφικός για τη φυλή μας, του οποίου οι συνέπειες σήμερα είναι συχνά φανερές. Παράλληλα, μια μεταναστευτική ροή Πολωνών εργατών στα χωράφια και στις βιομηχανίες εισήλθε στην Ανατολική και στην Δυτική Πρωσία καθώς και στα ορυχεία στα δυτικά του Ράιχ, όπου δημιουργήθηκαν ολόκληρα πολωνικά χωριά, χωρίς η κυβέρνηση να αντισταθεί σε αυτή την υποβάθμιση της απόδοσης του Γερμανού εργάτη.

Αυτό δεν άλλαξε κατά τη διάρκεια του πολέμου, αλλά μετά την εξέγε-

ρση της 9ης Νοεμβρίου 1918, η μετανάστευση κάθε είδους στοιχείων αυξήθηκε με σχεδόν καταστροφικούς ρυθμούς. Αντιθέτως, οι εθνοσύντροφοι που διώκονταν για την γερμανικότητά τους στην Αφρική, την Αμερική, τη Ρωσία κ.λπ. δεν τράβηξαν την προσοχή των αρχών, όπως οι μετανάστες Εβραίοι της Ανατολής, οι οποίοι αντιμετωπίστηκαν σαν κόρη οφθαλμού από τις ρεπουμπλικανικές κυβερνήσεις του Νοεμβρίου.

Ο Εθνικοσοσιαλισμός θεωρεί ότι ένα από τα πιο σημαντικά καθήκοντα μιας **γερμανικής** κυβέρνησης του Ράιχ είναι λιγότερο η προστασία μιας **μορφής διακυβέρνησης** καθεαυτή και μεμονωμένων κοινοβουλευτικών υπουργών που έχουν χρεοκοπήσει πολιτικά, παρά η εγγύηση της προστασίας ενός **λαού**. Μέχρι ποιο βαθμό μπορούν να γίνουν δεκτοί οι αλλοδαποί στη Γερμανία μπορεί να καθοριστεί **μόνο** από τις **γερμανικές** ανάγκες της ζωής. Γι’ αυτό το λόγο, τα ακόλουθα δύο σημεία του προγράμματος είναι:

«Απαιτούμε το κράτος να αναλάβει το πρωταρχικό του καθήκον να διασφαλίσει ότι οι πολίτες του έχουν τη δυνατότητα να κερδίζουν τα προς το ζην και να ζήσουν. Εάν δεν είναι δυνατό να τροφοδοτηθεί ολόκληρος ο πληθυσμός του κράτους, τότε τα μέλη των ξένων εθνών (μη πολίτες του κράτους) πρέπει να εκδιωχθούν από το Ράιχ.

Οποιαδήποτε περαιτέρω μετανάστευση μη Γερμανών πρέπει να αποτραπεί. Απαιτούμε όλοι οι μη Γερμανοί που έχουν μεταναστεύσει στη Γερμανία από τις 2 Αυγούστου 1914, να αναγκαστούν να εγκαταλείψουν αμέσως το Ράιχ.»

9ο.

Εάν με τα προηγούμενα μέτρα εξασφαλιστεί η φυλετική-εθνική καθαρότητα ολόκληρου του γερμανικού λαού και η διασφάλιση των συμφερόντων του, τότε μόνο θα μπορούμε να μιλάμε για αυτό που ονομάζουμε «δημοκρατία».

Το παράδοξο και το σπουδαίο της μέχρι τώρα κατάστασης της γερμανικής εσωτερικής πολιτικής είναι το γεγονός, ότι τα κόμματα που χρησιμοποιούσαν διαρκώς τη λέξη δημοκρατία, που την εξύψωναν σαν κραυγή μάχης της συντριβής του Νοεμβρίου του 1918 και μιλούσαν με τα πιο συγκινητικά λόγια για ίσα δικαιώματα για τους Εβραίους και τους αποκηρυγμένους, ταυτόχρονα καλούσαν ολόκληρες ομάδες του πληθυσμού στη βίαιη ταξική πάλη, και μάλιστα την έκαναν και το πιο σημαντικό σημείο ενός προγράμματος της «κοσμοθεωρίας». Κοιτάζοντας πιο προσεκτικά, το κάλεσμα για «δημοκρατία» τότε και τώ-

ρα δεν ήταν τίποτα άλλο παρά η αντικατάσταση των Γερμανών, στην πολιτική, την οικονομία κ.λπ. από τους Εβραίους. Ο μαρξισμός δεν ήταν ο θανάσιμος εχθρός του διεθνούς εμπορικού κεφαλαίου, όπως **θα έπρεπε** να ήταν – αν ήταν ένα **εργατικό** κίνημα – αλλά, αντίθετα, υπερασπιζόταν τα **φυλετικά** συμφέροντα αυτού του (εβραϊκού) μεγάλου κεφαλαίου. Μέχρι σήμερα, ο μαρξισμός και η μεγαλοκαπιταλιστική «δημοκρατία» ακολουθούν την ίδια πολιτική. Το αποτέλεσμα ήταν ό Τύπος του χρηματιστηρίου να υποδεχτεί την «αντικαπιταλιστική» εξέγερση του 1918 με ζητωκραυγές. Ήξερε το γιατί! Το επιθυμητό αποτέλεσμα ήταν η ολοένα και πιο αποφασιστική εξάλειψη των εκπροσώπων των γερμανικών συμφερόντων, η ολοένα και πιο αυστηρή καταστολή της εθνικής σκέψης, η δημιουργία κρατικών δικαστηρίων κατά των εκπροσώπων της συνειδητής γερμανικής εθνικής θέλησης. Έτσι, η «δημοκρατία» αποδείχθηκε ότι ήταν αυτό που πάντα θεωρούνταν: Κάτω από το σύνθημα των ίσων δικαιωμάτων για όλους τους πολίτες του κράτους, να επιφέρει την πρωτοκαθεδρία του διεθνούς τραπεζικού κεφαλαίου και την απαξίωση της εθνικής γερμανικής διανόησης.

Το NSDAP κηρύσσει τον πιο σκληρό αγώνα ενάντια σε αυτήν την απάτη. Για το λόγο αυτό, δηλώνει ότι οι Εβραίοι είναι ένας ξένος λαός και ανάξιος να απολαμβάνει τα δικαιώματα του πολίτη του κράτους στη Γερμανία. Δηλώνει όμως επιπροσθέτως, ότι στο εσωτερικό του **γερμανικού** λαού, ανεξάρτητα από τους φυσικούς οικονομικούς και ιδεολογικούς αγώνες, δεν πρέπει να υπάρχει καμία βασική ταξική πάλη, και ότι πρέπει να αντιμετωπιστεί η υπάρχουσα αλαζονεία του καθεστώτος σε όλους τους κύκλους. Ένα από τα πιο βασικά αιτήματα για την συμφιλίωση των τάξεων και των επαγγελμάτων είναι επομένως:

«Όλοι οι πολίτες του κράτους πρέπει να έχουν τα ίδια δικαιώματα και υποχρεώσεις!».

10ο.

Η γερμανική αντίληψη για την εργασία είναι ότι μια δραστηριότητα μπορεί να ονομαστεί έτσι μόνο αν δημιουργεί πνευματικές ή υλικές αξίες ή τις μεταδίδει με τρόπο που είναι προς όφελος του συνόλου· ο εθνικοσοσιαλισμός βλέπει στην αντίληψη περί της φύσης της εργασίας ένα χαρακτηριστικό γνώρισμα των λαών και διακηρύσσει την καταπολέμηση της συνηθισμένης αντίληψης ότι η εργασία είναι μόνο ένα μέσο για την απόκτηση υλικών αγαθών, μια **μόνο** υλική δραστηριότητα, στην καλύτερη περίπτωση μια εκπλήρωση των ωρών εργασίας. Αυτή η πνευματική και ψυχική στάση σημαίνει μια διαστρέβλωση του γερμανικού αισθήματος, και έγινε δυνατή μέσα από

τη προηγούμενη δηλητηρίαση όλης της δημόσιας ζωής μέσω ενός Τύπου που υποστηρίχθηκε από εχθρικά χρήματα, μέσα από την ανταγωνιστική πάλη που προκάλεσε ο υπερπληθυσμός, που έβγαλε στην επιφάνεια τα κακά ένστικτα˙ τέλος από τη γενική ατμόσφαιρα του συστηματικά καλλιεργημένου θεωρητικού και πρακτικού υλισμού των τελευταίων δεκαετιών.

Ο αγώνας για την ψυχή του γερμανικού λαού είναι πρωτίστως ένας αγώνας για την παλιά γερμανική αντίληψη για την ουσία και την αξία της εργασίας. Οι εθνικοσοσιαλιστές βλέπουν στην εκπλήρωση ενός καθήκοντος που έχει ανατεθεί σε κάθε άνθρωπο στο πεδίο των ικανοτήτων του την ψηλότερη περηφάνια και πιστεύουν ότι μόνο η επίγνωση ότι κάποιος έχει εκπληρώσει το καθήκον του (το «επάγγελμά του») είναι σε θέση να χαρίσει εκείνη την εσωτερική, αληθινή ευτυχία που το αιώνιο κυνήγι του μαμωνά δεν μπορεί ποτέ να προσφέρει.

Αυτό όμως οδηγεί αναγκαστικά στην απόρριψη της λεγόμενης ανώτερης εργασίας σε αντίθεση με τη λεγόμενη κατώτερη εργασία. Ακόμη και σήμερα, κάποιοι γραφιάδες πιστεύουν ότι είναι ανώτεροι από τους τεχνίτες και τους αγρότες, αν μπορούν να γράψουν καλύτερα γράμματα. Από την άλλη πλευρά, το μίσος για τους «διανοούμενους» εξακολουθεί να υπάρχει σε πολλούς κύκλους χειρωνακτών. Αν επιστρέψουμε στην παλιά γερμανική αντίληψη, δεν θα υπάρχει πια διαφωνία για αυτή τη διαφορά κατάταξης. Ο καθένας θα αναγνωρίσει τη δίκαιη εργασία του άλλου σαν απαραίτητη για την ύπαρξη του εθνικού οργανισμού και επομένως θα μάθει και να τη σέβεται, οπότε και φυσικά θα πρέπει να γιορτάζεται ακόμη πιο έντονα ένα μεγαλύτερο **επίτευγμα** αυτό καθαυτό. Με αυτό, όμως, θα επανενωθεί ένας δεσμός, που σήμερα έχει σπάσει, γύρω από όλους τους εθνοσυντρόφους μας και έτσι θα αναστηθεί κάτι που φαινόταν να έχει θαφτεί: η **έννοια της προσωπικότητας**. Ο λαός δεν θα βλέπει πλέον τους μεγάλους καλλιτέχνες, στρατηγούς και πολιτικούς του σαν αντιπάλους του – όπως θα ήθελε να μας τους παρουσιάσει ένας ψεύτης Τύπος – αλλά, αντίθετα, σαν την ψηλότερη έκφραση της συχνά σκοτεινής, ακόμα ακαθόριστης θέλησής του. Με τη σειρά τους οι μεγάλοι εφευρέτες και στοχαστές – ακόμα κι αν ξεπερνάνε **ένα** λαό – δεν θα αναγνωρίζουν με ευγνωμοσύνη ότι οι **ρίζες** της δύναμής τους βρίσκονται στην «ανθρωπότητα», αλλά στην εθνικότητα.

Κανείς δεν μπορεί να υποδείξει το επάγγελμα ενός ανθρώπου, αλλά ο νόμος πρέπει να δημιουργήσει ένα κοινωφελές μονοπάτι. Γι' αυτό ο εθνικοσοσιαλισμός απαιτεί:

«Το πρώτο καθήκον κάθε πολίτη του κράτους πρέπει να είναι η δημιουργία πνευματικά ή σωματικά. Η δραστηριότητα κάθε ατόμου δεν πρέπει να έρχεται σε σύγκρουση με τα συμφέροντα του ευρύτερου κοινού, αλλά πρέπει να γίνεται στο πλαίσιο του συνόλου και προς όφελος όλων.»

11ο.

Αυτή η δέκατη απαίτηση συνεπάγεται μια άλλη: την παρεμπόδιση του εισοδήματος χωρίς κόπο και χωρίς εργασία. Σήμερα, οι τράπεζες και τα χρηματιστήρια δεν είναι πλέον καθαρά οικονομικές, ιδιωτικές επιχειρήσεις που δεν έχουν καμία σχέση με το κράτος, ούτε καν κρατικοί θεσμοί, αλλά αντίθετα, τα κράτη έχουν γίνει μαριονέτες στα χέρια της υψηλής χρηματοδότησης. Τα κοινοβούλια **όλου** του κόσμου και **όλα** τα μαρξιστικά ρεύματα βρίσκονται σήμερα υπό την κυριαρχία τους.

Αυτή είναι η γυμνή πραγματική κατάσταση, η οποία εκφράζεται πάνω απ' όλα στο γεγονός ότι τόσο τα ηττημένα όσο και τα «νικηφόρα» κράτη είναι σήμερα πιο χρεωμένα απ' ό,τι πριν από τον πόλεμο. Η Γαλλία, η Αγγλία και η Αμερική, δηλαδή οι εν λόγω λαοί, χρωστούν στους τραπεζίτες τους σήμερα πέντε με δέκα φορές περισσότερα από ό,τι χρωστούσαν πριν. Πρέπει να πληρώσουν τους τόκους των τόκων χωρίς προοπτική να μπορέσουν ποτέ να αποπληρώσουν ολόκληρο το «χρέος» τους.

Το γεγονός ότι ολόκληρα κράτη βρίσκονται στα χέρια μερικών εκατοντάδων τραπεζιτών και ότι οι λαοί τους είναι υποτελείς φόρων είναι αυτό που ο εθνικοσοσιαλισμός αποκαλεί σκλαβιά των τόκων.

Το οικονομικό κεφάλαιο μιας χώρας μπορεί να χωριστεί σε δύο βασικά διαφορετικές κατηγορίες: στο παραγωγικό βιομηχανικό κεφάλαιο που είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με το εθνικό έδαφος και την αγροτική οικονομία από την μια πλευρά και στο δανειακό κεφάλαιο που δεν συνδέεται με κανένα έδαφος. Ενώ το πρώτο θα έπρεπε να είναι αποφασιστικό και κυρίαρχο στην οικονομική ζωή και το δεύτερο να έχει μόνο μια θέση εξυπηρέτησης, τα πράγματα σήμερα είναι τέτοια, που ειδικά το τραπεζικό και χρηματιστηριακό χρήμα καθορίζει σχεδόν το σύνολο των δυνάμεων που είναι πραγματικά παραγωγικές, που έρχονται σε μια συγχώνευση με αυτό, που μόνο φαινομενικά είναι μια ένωση, που στην πραγματικότητα είναι η υποταγή του Γερμανού επιχειρηματία, του εφευρέτη και του εργαζόμενου στις επιταγές του δανειακού κεφαλαίου, κάτι που από μόνο του δεν είναι δημιουργικό. Και αυτό είναι η σκλαβιά των τόκων.

Αυτή η εξωφρενική κατάσταση των πραγμάτων είναι πρωτίστως το αποτέλεσμα της αναγνώρισης μιας καθαρά εγκληματικής αρχής: δηλαδή, ότι **το κράτος αυτό καθαυτό** παίρνει έντοκα δάνεια από **ιδιωτικές** τράπεζες. Στους πολέμους όπου εκατομμύρια επί εκατομμυρίων έδιναν τη ζωή τους για το λαό τους, θεωρούνταν ακόμη ξεχωριστή ευγένεια όταν οι μεγάλες τράπεζες προσυπέγραφαν δάνεια και έπαιρναν τόκους από αυτά, τους οποίους το κράτος μπορούσε να πληρώσει μόνο επιβαρύνοντας **όλους** τους πολίτες με άμεσους (έμμεσα) φόρους για τα βασικά αγαθά της καθημερινής ζωής. Αυτή η οικονομία των πολεμικών δανείων ήταν μια από τις μεγαλύτερες εθνικές απάτες, που έγιναν ποτέ, χωρίς να έχουν εξεταστεί πλήρως.

Σαν βοήθημα της οικονομικής υποδούλωσης το μεγάλο κεφάλαιο χρησιμοποιεί τον **κανόνα του χρυσού**. Μέσω των πολεμικών κερδών και των τοκογλυφικών δανείων, οι μεγάλες τράπεζες κατέχουν σήμερα το μονοπώλιο του χρυσού, και έτσι είναι σε θέση να επηρεάζουν αυταρχικά τα νομίσματα όλων των εθνών, αλλά και την οικονομία και την πολιτική τους. Εδώ υπάρχουν μόνο δύο δρόμοι για απελευθέρωση. Σπάσιμο του μονοπωλίου του χρυσού του μεγάλου κεφαλαίου με τα κρατικά μέσα εξουσίας ή κατάργηση του κανόνα του χρυσού. Και τα δύο είναι δυνατά μόνο μετά από μια μακρά, σκληρή μάχη για την εξουσία ενός ισχυρού λαϊκού κινήματος που έχει αναγνωρίσει ότι η σκλαβιά των τόκων είναι και μια συνέπεια του σημερινού κανόνα του χρυσού.

Προσθέστε σ' αυτό, ότι αυτή η εκστρατεία εναντίον όλων των παραγωγικών εργατών όλων των εθνών έχει αναληφθεί από τους Εβραίους, που σήμερα διευθύνουν σχεδόν όλες τις τράπεζες και τα χρηματιστήρια, με τη μεγαλύτερη ασυνειδησία και με τη βοήθεια της στενότερης διεθνούς συνεργασίας. Και με δεδομένο ότι το εβραϊκό μεγάλο κεφάλαιο, εκτός από όλα τα άλλα, κυριαρχεί ακόμη και στον Τύπο και στα κοινοβούλια σαν μέσο πολιτικής πίεσης, η κυριαρχία των τόκων από τη μια πλευρά και η σκλαβιά των τόκων από την άλλη, είναι ταυτόχρονα ένα εθνικό, πολιτικό και οικονομικό πρόβλημα.

Οι μόνοι που αντιτάχθηκαν **συνειδητά** στην παγκόσμια απάτη – αν και δυστυχώς μόνο θεωρητικά – ήταν η μεσαία τάξη. Η σημερινή της απελπιστική κατάσταση ήταν η άμεση συνέπεια της ξένης κυριαρχίας των τόκων και της μαρξιστικής εξέγερσης που κατέστρεψε τον πολιτισμό, των δύο μυλόπετρων, μεταξύ των οποίων απειλούνταν να συντριβεί η ανεκτική Γερμανία της διανόησης (και όχι μόνο της Γερμανίας).

Μετά το γκρέμισμα της εθνικής διανόησης θα έπρεπε αναγκαστικά να ακολουθήσει η εξαθλίωση των εργατών, που τους έχουν στερήσει από τους ομόαιμους εθνοσυντρόφους τους, για να παραδοθούν σαν εξαθλιωμένοι, στις μάζες που θα κυριαρχούνται από τη μαγιά όλων των εθνών, έναν αιώνια λαό σκλάβων. Γι' αυτό και οι εθνικοσοσιαλιστές ανακοινώνουν έναν ανελέητο αγώνα κατά της σκλαβιάς των τόκων!

Επειδή έβλεπε τα αφεντικά των τραπεζών και των χρηματιστηρίων σαν μια αντιπαρατιθέμενη **πολιτική** δύναμη, ο αγώνας έπρεπε να είναι πρωτίστως για την **πολιτική εξουσία**. Χωρίς αυτήν, **όλες** οι υποσχέσεις δεν είναι παρά σκέτη απάτη και αξιολύπητες δειλές δικαιολογίες.

Επειδή η εχθρική πολιτική εξουσία ασκείται κατά κύριο λόγο από τα συμμαχικά εβραϊκά χρηματιστήρια και τους Εβραίους της επανάστασης, οι εθνικοσοσιαλιστές είναι οι πιο σκληροί αντισημίτες, τόσο από την βαθιά πεποίθηση, ότι ο Εβραίος είναι πράγματι ο «πλαστικός δαίμονας της ανθρώπινης παρακμής», όσο και από το αφόρητο γεγονός ότι ένας παρασιτικός λαός της ερήμου είναι σε θέση να καθορίσει τη μοίρα μας.

Πριν λοιπόν ξεκινήσει ο **οικονομικός** αγώνας, πρέπει να τελειώσει ο **εθνικοπολιτικός** αγώνας. Όλες οι προτάσεις για ένα απλό μποϊκοτάζ των εβραϊκών πολυκαταστημάτων κ.λπ. δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένας μανδύας για δειλούς, που θέλουν να αποφύγουν τον πραγματικό αγώνα. Ο αγώνας για την **εξουσία** θα ξεκινήσει αρχικά μέσα από τα γε-

ρμανικά σύνορα. Το γεγονός ότι πολλοί κάτοχοι κινούμενου κεφαλαίου θα ξεγλιστρήσουν ίσως να μην είναι εφικτό να αποφευχθεί. Αυτό όμως δεν θα μπορούσε να αποφευχθεί, ακόμη και αν επρόκειτο μόνο για την εγκαθίδρυση μιας εθνικής κυβέρνησης, χωρίς να εξαγγελθεί μια μεγάλη μάχη στα χρηματιστήρια και τις τράπεζες. Το γεγονός, ότι στον αγώνα που ξεκινάει εδώ πρέπει να ξεπεραστούν κάποιες μικροαστικές αντιλήψεις, είναι αυτονόητο.

Ήταν μια καταπιεστική περίοδος για την εβραϊκή κοινότητα τότε, που ο Μπίσμαρκ εθνικοποίησε τους σιδηρόδρομους και έτσι στέρησε από τους σύγχρονους αυτοκινητόδρομους τη δυνατότητα να υποβαθμίσουν ολόκληρο τον λαό σε φορολογούμενους. **Μια γερμανική κυβέρνηση θα προσεγγίσει πρώτα την εθνικοποίηση των χρηματιστηρίων και των τραπεζών**. Θα πιάσει το κακό από τη ρίζα και δεν θα παραδώσει τον λαό αβοήθητο στους «300 που ο καθένας ξέρει τον καθένα».

Δεν είναι δυνατόν να καθοριστούν εκ των προτέρων οι λεπτομέρειες των μέτρων που πρέπει να ληφθούν, δεδομένης της σημερινής κατάστασης. Τα μέσα που είναι επαρκή τώρα θα είναι ανεπαρκή μετά από κάποιο διάστημα.

Δεδομένου ότι όλο το ζήτημα είναι ταυτόχρονα εθνικό και διεθνές, θα ήταν φυσικά επιθυμητό, εάν και άλλα έθνη μπορούσαν να καταλάβουν τη φύση του εβραϊκού μιμητισμού και να πιάσουν το φίδι από το λαιμό. Κάποτε διατυπώθηκε ορθά η σκέψη, ότι όλα τα «ζητήματα των επανορθώσεων» θα γίνονταν περιττά με ένα χτύπημα, εάν κάθε έθνος φυλάκιζε τους τραπεζίτες του, τους ελάχιστους παρασιτικούς, τους αδίστακτους Εβραίους του χρηματιστηρίου και χρησιμοποιούσε τα χρήματα που κλάπηκαν από το λαό για το καλό του έθνους, για το καλό της εθνικής βιομηχανίας και της αγροτικής οικονομίας (όχι για μεμονωμένους βιομήχανους ή αγρότες).

Πολύ σωστά! Αν κάποτε εκκοσμίκευσαν την εκκλησιαστική περιουσία, εάν πήραν από τις πριγκιπικές οικογένειες τα παλάτια, τις πινακοθήκες κ.λπ. γιατί να μην εκκοσμικεύσουμε και τις εβραϊκές τράπεζες που εκμεταλλεύονται τον λαό!

Τότε θα χορηγούνταν πιστώσεις από το κράτος στους επιχειρηματίες, τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις και τους αγρότες, όχι για κερδοσκοπία, αλλά για δημιουργική εργασία.

Η εργατική αλλά και η μεσαία τάξη και η αγροτιά αντιμετωπίζουν σήμερα την καταστροφή τους μπροστά στην κυριαρχία του δανειακού κεφαλαίου και των παραπλανημένων υπηρετών του. Μόνο μια συνειδητή, εθνική πολιτική, με σταθερή οργάνωση και έρευνα με σαφή γνώση του βασικού οικονομικού κακού μπορεί να σώσει και τα δύο.

Η θλιβερή οικονομική και πολιτική κατάσταση όλων των εθνών σήμερα χαρακτηρίζεται στην ουσία της από τη λέξη **σκλαβιά του τόκου**. Οργανικά αντι-κινήματα βρίσκονται ήδη σε εξέλιξη παντού, αλλά είναι κατακερματισμένα, δεν έχουν ακόμη καθοδηγηθεί σε κάποιο στόχο και διαστρεβλώνονται από κάποιες μισές αντιλήψεις. Το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα σαν το πρώτο και μοναδικό κίνημα δημιούργησε συνειδητά ένα νέο εθνικό-πολιτικό-οικονομικό μέτωπο, η επίθεση του οποίου και μόνο θα είναι κάποτε σε θέση να σπάσει το χρυ-

σό φράγμα του δανεικού κεφαλαίου. Σε τελική ανάλυση, ηγείται και του αγώνα για την ελευθερία των άλλων λαών της Ευρώπης και των άλλων ηπείρων. Το πώς θα εξελιχθεί η κατάσταση στην πορεία αυτής της επερχόμενης παγκόσμιας πάλης, σήμερα δεν μπορούμε να το ξέρουμε. Γι' αυτό δεν είναι δυνατό να προσδιοριστούν μεμονωμένα πράγματα σήμερα. Όμως ο στόχος πρέπει να είναι αμετάβλητος και μαζί του και η νέα κατεύθυνση ολόκληρης της πολιτικής μας.

Γι' αυτό το λόγο ο εθνικοσοσιαλισμός απαιτεί:

«Κατάργηση των εισοδημάτων που δεν προέρχονται από την εργασία και τον κόπο, ελευθερία από την σκλαβιά των τόκων!»

12ο.

Ο Παγκόσμιος Πόλεμος δεν διεξήχθη από μισθοφόρους και μεμονωμένα τμήματα του λαού, αλλά από **ολόκληρο** το έθνος. Ο καθένας από τη θέση του έκανε το καθήκον του απέναντι στο λαό. Ταυτόχρονα, όμως, με τη μορφή των πολεμικών εταιρειών, οι οποίες διοικούνταν σχεδόν αποκλειστικά από Εβραίους εμπόρους, δημιουργήθηκε ένα σύστημα λαϊκής εκμετάλλευσης, το χειρότερο που θα μπορούσε να φανταστεί κανείς. Τα κοινοβούλια και η πολιτική ηγεσία πίστευαν ότι έπρεπε να κάνουν παραχωρήσεις σε αυτές τις εμπορικές συνεταιριστικές ενώσεις, τις τραπεζικές κοινοπραξίες και μια σειρά από βιομηχανικές επιχειρήσεις που συνδέονται με αυτές. Και στα χρόνια που εκατομμύρια λιμοκτονούσαν και εκατομμύρια άλλα έχασαν τη ζωή τους, μερικές δεκάδες χιλιάδες εκμεταλλεύτηκαν εγκληματικά την ανάγκη του καταπονημένου γερμανικού λαού.

Ήταν αυτονόητο ότι ο εθνικοσοσιαλισμός, αμέσως μετά την εμφάνισή του, απαίτησε έρευνα για το πολεμικό κέρδος και απαίτησε την πλήρη κατάσχεση όλων των πολεμικών κερδών. Τότε, όμως, ήταν πολιτικά εντελώς ανίσχυρος. Αλλά αυτοί που ήταν στην εξουσία χάρη στην «προλεταριακή» επανάσταση μέχρι σήμερα δεν έχουν κουνήσει ούτε το δάχτυλο για να ξεκινήσουν μια διεξοδική και δίκαιη έρευνα. Μετά από δέκα χρόνια, το κεφάλαιο πέρασε από πολλά χέρια, οι συνθήκες άλλαξαν, πολλές εταιρείες κατέρρευσαν λόγω του εγκληματικού πληθωρισμού του 1923 και προέκυψαν νέες. Αλλά μια εθνική κυβέρνηση θα πρέπει να επαναπροσδιορίσει **ένα πράγμα**: πώς οι νέοι εκατομμυριούχοι και οι δισεκατομμυριούχοι απέκτησαν την περιουσία τους, είτε άφησαν είτε διευθύνουν τις παραγωγικές επιχειρήσεις είτε οφείλουν τα χρήματά τους στην κερδοσκοπία, στην τοκογλυφία και στους μεσάζοντες. Για τον Εθνικοσοσιαλισμό, η δωδέκατη θέση του παραμένει σε πλήρη ισχύ:

«Λαμβάνοντας υπόψη τις τεράστιες θυσίες σε περιουσία και αί-

μα που απαιτεί κάθε πόλεμος από τον λαό, ο προσωπικός πλουτισμός μέσω του πολέμου πρέπει να χαρακτηριστεί σαν έγκλημα κατά του λαού. Γι' αυτό απαιτούμε την πλήρη κατάσχεση όλων των κερδών που προήλθαν από τον πόλεμο».

13ο.

Ο 19ος αιώνας έδειξε έναν αρχαίο αγώνα έναν αρχαίο αγώνα σε μια έκταση που δεν έχει ξαναγίνει: την πάλη μεταξύ του κράτους και του ιδιωτικού μονοπωλίου. Τεράστια συνδικάτα, τραστ (συγχωνεύσεις επιχειρήσεων) και κυκλώματα ενώθηκαν σε εθνικό και διεθνές επίπεδο για να εξαναγκάσουν τα κράτη να κάνουν τη μία πολιτική παραχώρηση μετά την άλλη, με την απειλή οικονομικού αποκλεισμού. Σήμερα βλέπουμε τις τραπεζικές κοινοπραξίες και τα παγκόσμια τραστ να καθορίζουν την πολιτική των περισσότερων χωρών. Ο αγώνας του μαρξισμού όμως ενάντια σε αυτά τα παγκόσμια τραστ – εκτός από το γεγονός ότι αντιπροσώπευε μια άμεση προστατευτική δύναμη των χρηματιστηρίων και των τραπεζών – ήταν εξαρχής και αντικειμενικά άσκοπος, γιατί μαζί με το **ιδιωτικό** μονοπώλιο που έπνιγε το κράτος, πολεμούσε γενικά και την εφευρετική, παραγωγική επιχειρηματικότητα. Αυτή η θεωρία, που ήταν αντίθετη με τη ζωή και τον πολιτισμό, οδήγησε φυσικά οτιδήποτε ήταν πραγματικά δημιουργικό από οικονομική άποψη, στην πιο έντονη αντίθεση με τη σοσιαλδημοκρατία. Δυστυχώς, όμως, αυτή η υγιής θέση δεν ακολουθήθηκε από ένα δεύτερο βήμα: τον ανοιχτό αγώνα της εθνικής βιομηχανίας, της αγροτικής οικονομίας και του εμπορίου ενάντια στα διεθνή τραπεζικά συνδικάτα, τα τραστ, τις σπείρες, που δημιουργήθηκαν παράλληλα με αυτά, είτε σαν επακόλουθο τους, είτε σαν παρόμοιο φαινόμενο της εποχής. Άθελά της, η ποικιλόμορφη γερμανική οικονομία υποστήριξε την εμφάνιση οικονομικών σχηματισμών, η ύπαρξη των οποίων απειλεί να γίνει και στη Γερμανία μια δύναμη ικανή να ξεπεράσει τις εθνικές ανάγκες. Όποιος βιομήχανος σκέφτεται εθνικά πρέπει να σταθεί εδώ σε **ένα μέτωπο** μαζί με τον επιχειρηματία, τον εργάτη, τον αγρότη και όλη τη μεγάλη μάζα των καταναλωτών. Διότι η υποστήριξη των παγκόσμιων τραστ – είτε άμεσα είτε έμμεσα – σημαίνει την καταστροφή κάθε πραγματικής εθνικής πολιτικής, την παράδοση όλων των εθνικών συμφερόντων σε **ιδιωτικές** οικονομικές επιθυμίες.

Όσο και αν απορρίπτεται η αφοσίωση στο δόγμα της «πλήρους κοινωνικοποίησης», η οποία, ακόμη και αν επιχειρηθεί, σημαίνει το θάνατο κάθε δημιουργικής επιχειρηματικότητας, κάθε προσωπικής ύπαρξης, το δεύτερο βήμα πρέπει να γίνει για το συμφέρον του ατόμου και του έθνους σαν σύνολο. Πρέπει να δώσουμε στη ζωή αυτό που είναι

ζωή, να δημιουργήσουμε χώρο για την πραγματική παραγωγικότητα ώστε να έχει αποτέλεσμα, να σπάσουμε τα ιδιωτικά μονοπώλια χωρίς ανταγωνισμό, αλλά με αδίστακτο χέρι. Όλα αυτά, όμως, μπορούν να γίνουν μόνο από ένα κράτος που έχει σαν αφετηρία την εθνική βάση και σαν αμετάβλητο τελικό στόχο την προστασία των συμφερόντων του συνόλου.

Γι' αυτό το λόγο, το δέκατο τρίτο αίτημα του εθνικοσοσιαλισμού είναι:

«Απαιτούμε την κρατικοποίηση όλων των (μέχρι στιγμής) ήδη συγχωνευμένων επιχειρήσεων (Τραστ)».

14ο.

Ο επί δεκαετίες αγώνας της σοσιαλδημοκρατίας ενάντια στους Γερμανούς «βαρόνους των πύργων» και τους «μεγαλογαιοκτήμονες» ήταν μια συνειδητή προσπάθεια να αποσπάσει την κοινή γνώμη όλων των χωρών από το υπερεθνικό παγκόσμιο τραστ που επικρατούσε. Ο εθνικοσοσιαλισμός αρνείται να δει σε μια μεγάλη επιχείρηση ένα κακό. Ο εφοδιασμός του λαού με πρώτες ύλες και έτοιμα προϊόντα κάτω από τις σημερινές συνθήκες, μπορεί να πραγματοποιηθεί πολύ φθηνότερα εάν σε διάφορα σημεία του Ράιχ αναλάβουν αυτήν την προμήθεια μεγαλύτερες επιχειρήσεις. Σημασία δεν έχει το μέγεθος του αντικειμένου, αλλά η αξιοποίησή του στην υπηρεσία του λαού. Για την επίδραση των ικανοτήτων μιας προσωπικότητας αρκούν εκατοντάδες, για μια άλλη μόνο εκατομμύρια. Το ανώτατο κριτήριο της κρατικής δράσης είναι και μπορεί να είναι μόνο η **απόδοση**.

Στη λειτουργία όμως των οικονομικών επιχειρήσεων πρέπει κάποια στιγμή να γίνει αυτονόητη η αρχή ότι όλοι όσοι εργάζονται σ' αυτές – διευθυντές, υπάλληλοι, εργάτες – συμμετέχουν στα κέρδη σε αναλογίες που θα καθοριστούν. Αυτή η αναγκαιότητα έχει ήδη επιτευχθεί σε πολλούς τομείς, μεσίτες, διοικητικά στελέχη, διαμεσολαβητές, κ.λπ. ενδιαφέρονται οικονομικά για την παραγωγικότητα μιας εργασίας, είτε μέσω επιδοτήσεων είτε μέσω καθορισμένων ποσοστιαίων αμοιβών. Είναι, λοιπόν, απαίτηση της εθνικής δικαιοσύνης να μην θεωρείται ο εργαζόμενος στην επιχείρηση σαν ένας απλός αριθμός, ούτε να του χορηγείται περιστασιακά μια ελεημοσύνη, αλλά να του αναγνωριστεί το **δικαίωμά** του να συμμετέχει στην αύξηση της οικονομικής ευημερίας. Γιατί από την κατάρρευση μιας τέτοιας επιχείρησης υποφέρει όσο και ο ίδιος ο επιχειρηματίας, καθώς χάνει τη δουλειά του, χάνει το ψωμί του. Το πώς θα ρυθμιστεί λεπτομερώς η συμμετοχή στα κέρδη είναι ένα ζήτημα που, σε συνδυασμό με τα μεμονωμένα χαρακτηριστικά, μπορεί να καθοριστεί μόνο κατά περίπτωση. Μπορεί, για παράδειγμα, ένα έργο **απαραίτητο για τη ζωή** να μην αποφέρει τα ίδια κέρδη με ίσως μια

εξαγωγική βιομηχανία που έχει κατακτήσει πολλές καλές αγορές. Άρα είναι αυτονόητο, ότι οι εργαζόμενοι στο πρώτο εργοστάσιο δεν πρέπει να μειωθούν προς όφελος του άλλου. Η συμμετοχή στα κέρδη, λοιπόν, υπερβαίνει το καθαρά ιδιωτικό και σχηματικό σε ένα σημαντικό ζήτημα κρατικής πολιτικής και διοίκησης, το οποίο πρέπει να αποτελέσει αντικείμενο ειδικού εγγράφου για να συζητηθεί λεπτομερώς, ουσιαστικά, όμως, πρέπει να αποφασιστεί μόνο από την πραγματική κατάσταση που προκύψει από τη νίκη του εθνικοσοσιαλισμού. Κατ' αρχήν, όμως, μπορεί να ειπωθεί ότι η πρώτη προϋπόθεση και εδώ είναι η αναγνώριση της προσωπικότητας όλων των εμπλεκομένων στη γερμανική οικονομία. Αυτό μπορεί να γίνει μόνο με τη συμφωνία της συνυπευθυνότητας. Αυτό συνεπάγεται την αναγνώριση του εργατικού συμβουλίου, της οκτάωρης εργάσιμης ημέρας, της σημερινής δηλητηριασμένης συνδικαλιστικής ιδέας και μιας **αμοιβής** που βασίζεται στην επίδοση (ενώ πρέπει να τονιστεί ότι το εργατικό συμβούλιο μιας ιδιωτικής επιχείρησης πρέπει να είναι ένα **συμβούλιο**, όχι ένα κυβερνών κοινοβουλευτικό σώμα, όπως απαιτεί ο μαρξισμός και ότι αυτό θα συνεπαγόταν την κατάρρευση κάθε εργοστασίου).

Το επιχείρημα ότι οι αν οι εργαζόμενοι συμμετέχουν στα κέρδη μιας επιχείρησης, πρέπει να αναλαμβάνουν και την ενδεχόμενη ζημιά, δεν ευσταθεί, διότι αυτό θα προϋπέθετε και την υπεύθυνη **συμμετοχή όλων**, πράγμα που είναι οικονομική παράνοια. Πρέπει και πάλι να δηλωθεί ότι η κατανομή των κερδών δεν πρέπει να είναι διαγραμματική· και εδώ πρέπει να απαλλαγούμε οριστικά από τη μαρξιστική-δημοκρατική θεώρηση της οικονομίας.

Βασικά, όμως, το 14ο σημείο του προγράμματος είναι:

«**Απαιτούμε τη συμμετοχή στα κέρδη των μεγάλων επιχειρή-σεων.»**

15ο.

Εάν από την άποψη ενός οργανωμένου κράτους, αναγνωρίσουμε το δικαίωμα του πολίτη του κράτους σε όσους είναι πνευματικά και σωματικά παραγωγικοί, τότε προκύπτει για το κράτος η αυτονόητη υποχρέωση, να θεωρήσει όλους αυτούς τους δημιουργούς και σαν συνεισφέροντες του, συμμετέχοντες και να επεκταθεί σε όλους τους πολίτες του κράτους μια παροχή συνταξιοδότησης, που μέχρι τώρα χορηγούνταν **απευθείας** μόνο σε άτομα σε κρατική υπηρεσία, δημοσίους υπαλλήλους, αξιωματούχους. Η ιδέα της εθνικής κοινότητας θα γίνει **πραγματικότητα** μόνο όταν αυτή η σχέση δεν θα θεωρείται σαν μια τεράστια επανάσταση, αλλά σαν κάτι που πρέπει να ληφθεί σαν δεδομένο.

Η δύναμη ενός κράτους, λένε, βρίσκεται στην αγροτιά του. Αυτό συνέβη και συμβαίνει, διότι ο αγρότης, με όλη τη δύναμη της ψυχής του, είναι δεμένος με τη γη και είναι έτοιμος να υπερασπιστεί το δημιούργημά του. Επιπλέον, βλέπει ότι το έργο της ζωής του (σε ένα υγιές κράτος) είναι εξασφαλισμένο για τους απογόνους του και μπορεί να αναμένει – ως επί το πλείστον – ένα γαλήνιο γήρας. Σε παρόμοια κατάσταση βρισκόταν και ο τεχνίτης σε παλιότερες εποχές, ο οποίος θεωρούσε ένα εργαστήριο ή ένα σπίτι δικό του, πράγμα που σήμαινε ότι θα εξασφαλιζόταν στα γεράματα.

Η σύγχρονη εποχή όμως, μετακινεί διάφορες μεγάλες κοινωνικές τάξεις σε κοινωνικές καταστάσεις όπου όλα αυτά δεν ισχύουν πλέον. Η διεύρυνση των στρατευμάτων, οι διακλαδισμοί της κρατικής διοίκησης δημιούργησαν στελέχη χωρίς ιδιοκτησία, τους αξιωματικούς και τους υπαλλήλους. Ήταν το μεγαλειώδες κατόρθωμα του Φρειδερίκου του Μοναδικού να κάνει εδώ, αυτό που οι επικριτές του εκείνης της εποχής ερμήνευαν σαν τρέλα, που θα προκαλούσε την κατάρρευση των οικονομικών του κράτους του: διέταξε τη συνταξιοδότηση, την εξασφάλιση της γήρατος για αυτά τα στελέχη που δεν είχαν ιδιοκτησία. Αυτή η πράξη δικαιοσύνης όχι μόνο δεν κλόνισε τα οικονομικά, αλλά αντίθετα έγινε η **βάση** του γερμανικού κράτους· μόνο αυτή η πράξη μπόρεσε να μετατρέψει την έννοια του καθήκοντος του ατόμου σε μια ασφαλή εμπειρία για ολόκληρες γενιές. Η εφαρμογή της αμοιβαιότητας των καθηκόντων του κράτους και του πολίτη του κράτους αποτελεί παράδειγμα σε αυτή την περίπτωση.

Όταν η εποχή της μηχανής άρχισε να επικρατεί στην Ευρώπη, ένα νέο ευρύ στρώμα του συνεχώς αυξανόμενου πληθυσμού βρέθηκε σε μια κοινωνική θέση χωρίς περιουσία: οι εργάτες στα χωράφια και στη βιομηχανία.

Χωρίς ρίζες, χωρίς πατρίδα, οι διδασκαλίες του διεθνισμού βρήκαν σε αυτούς καλό έδαφος και δυστυχώς δεν υπήρχε πια ο Φρειδερίκος ο Μέγας που θα είχε τοποθετήσει **στη βάση** του ολόκληρο αυτό το κοινωνικό στρώμα στο ίδιο επίπεδο με την δημόσια διοίκηση. Αν και το γερμανικό κράτος έχει κάνει χίλιες φορές περισσότερο κοινωνικό έργο από τις διεφθαρμένες «μεγάλες δημοκρατίες της Δύσης» που επαίνεσαν οι «Γερμανοί» ηγέτες των εργαζομένων – οι ασφαλιστικές παροχές για τα γηρατειά και τα ατυχήματα, τα ασφαλιστικά ταμεία υγείας κ.λπ. ήταν εξαιρετικά – παρ' όλα αυτά όμως επικρατούσε μια δυσαρέσκεια που ήταν δικαιολογημένη. Διότι ακόμη και όταν ο βιομηχανικός εργάτης δεχόταν την κοινωνική βοήθεια, αυτό γινόταν με την αίσθηση ότι λάμβανε κάτι που από τον δωρητή θεωρούνταν σαν ελεημοσύνη. Κατά τα λοιπά, συνέχισε να νιώθει σαν ένας άψυχος αριθμός στην κίνηση της οικονομίας και της πολιτικής. (Δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη εδώ ο βαθμός στον οποίο το φιλελεύθερο σύστημα κοινωνικής πρόνοιας, υγειονομικής περίθαλψης κ.λπ. έχει επιζήμιες συνέπειες και διατηρεί σε λειτουργία ένα διοικητικό μηχανισμό που δεν είναι ιδιαίτερα χρήσιμος, αλλά αποτελεί ένα φοβερό βάρος.)

Το σύνολο του κοινωνικού προβλήματος της εποχής μας δεν θα λυθεί ποτέ των ποτών αν δεν αναγνωριστεί αυτή η αδικία από το κράτος

στο εσωτερικό του και δεν κηρυχθεί σαν καθήκον του να αναλάβει και τη συνταξιοδότηση του εργάτη που εργάζεται σε εργοστάσιο, στο εργαστήριο και στην ύπαιθρο. Εκείνη τη στιγμή θα δημιουργηθούν οι εσωτερικές προϋποθέσεις για να αποκατασταθεί οριστικά ο σπασμένος δεσμός εθνικής ενότητας. Ένας εργάτης που γνωρίζει ότι δεν τον περιμένει η δυστυχία στα γηρατειά του, αφού έχει εξαντλήσει τις δυνάμεις του στο ορυχείο ή μπροστά στην καυτή φλόγα, τότε μόνο μπορεί να αναγνωρίσει μέσα του το καθήκον του απέναντι στην κοινωνία, όταν και αυτή εκφράζει το δικό της καθήκον απέναντί του με μια χειροπιαστή πράξη.

Ένας λαός που, μέσα από αυτή τη φανατική εθνικιστική και φανατική σοσιαλιστική ιδέα θα λύσει το πρόβλημα της συνταξιοδότησης χωρίς καθόλου συναισθηματισμό και χωρίς την καλλιέργεια υλικών κακής ποιότητας και την δημιουργία ιδρυμάτων για ηλίθιους, αυτός ο λαός θα δημιουργήσει μια μέρα το πιο περήφανο κράτος, θα εκπαιδεύσει πολίτες που είναι πρόθυμοι να αφιερώσουν συνειδητά και με χαρά τη ζωή τους στη συνέχιση της ύπαρξης του κράτους και του λαού τους. Ένας τέτοιος λαός μια μέρα θα βαδίσει στην πρώτη γραμμή της επερχόμενης ευρωπαϊκής ανάστασης.

Λαμβάνοντας υπόψη αυτές τις αρχές θα μπορούσε κάποιος και σήμερα να προφητεύσει την κατάρρευση των οικονομικών, αλλά ξεχνάει, ότι το σύνολο της δανειακής οικονομίας που είναι επιζήμια για το λαό με τις διεκδικήσεις των τόκων από τις διεθνείς ιδιωτικές τράπεζες έχει ήδη κοστίσει περισσότερο στο λαό, από ότι μια σύνταξη για τα γεράμτα για όλους τους εργάτες χωρίς ιδιοκτησία. Η εφαρμογή όμως μιας διάταξης συνταξιοδότησης για τα γεράματα θα συνεπαγόταν, τη μείωση του κύκλου των ενδιαφερομένων για το σύνολο της οικονομίας των τόκων και την εξαφάνιση της συνταξιοδότησης σαν ιδανικό.

Με βάση αυτές τις γνώσεις, το 15ο σημείο του προγράμματος βασικά είναι:

«Απαιτούμε μια γενναιόδωρη επέκταση των συνταξιοδοτικών παροχών».

16ο.

Η μαρξιστική ιδεολογία παρουσιάζει την καταστροφή της μεσαίας τάξης σαν «νόμο της φύσης». Στην πραγματικότητα, αυτή η καταστροφή συνεχίζεται εδώ και δεκαετίες και τώρα γίνεται με επιταχυνόμενους ρυθμούς. Όχι όμως, επειδή εδώ επικράτησε ένας **νόμος** της φύσης, αλλά επειδή ολόκληρες γενιές υιοθέτησαν αρχές που οδήγησαν σε αυτό το αποτέλεσμα. Εάν ο αγώνας του μαρξισμού ενάντια στα παγκόσμια τραστ ήταν πραγματικός και θεμελιώδης θα

έπρεπε να καλέσει ολόκληρη τη μεσαία τάξη – τους επιχειρηματίες, τους αγρότες, τους δημόσιους υπαλλήλους, τη διανόηση, τους καλλιτέχνες – να αγωνιστεί. Ως έχει, όμως, προς όφελος της σχεδιασμένης πολιτικής εξαθλίωσης των διεθνών συνδικάτων, δημιούργησε τη θεωρία της εξαθλίωσης τους, η οποία έπρεπε να αναπαράγει λίγους παγκόσμιους δισεκατομμυριούχους και έναν όχλο χωρίς φυλές, κατακερματισμένο – τις μάζες του προλεταριάτου. Μέσα από τις ιδέες του μαρξισμού, που εμφανίζονται εχθρικές προς τη ζωή και τον πολιτισμό σε κάθε πραγματικά σκεπτόμενο άνθρωπο (άρνηση της ιδιοκτησίας, άρνηση της εθνικότητας και της προσωπικότητας, υλιστική θεώρηση της φύσης και της ιστορίας κ.λπ.) σχεδόν εκδιώχθηκε η εθνική διανόηση από το ουσιαστικά οργανικό εργατικό κίνημα, δυστυχώς χωρίς να μπορεί να χρησιμοποιήσει όλη της την ενέργεια για την αποκάλυψη της μαρξιστικής-χρηματιστηριακής απάτης. Έτσι, χωρίς να εμποδίζονται από το «εργατικό» κόμμα, παράλληλα με τα συνδικάτα, τα τραστ και τα **πολυκαταστήματα**, δημιουργήθηκαν αυτά τα σημάδια μιας παρακμάζουσας υποβαθμισμένης οικονομίας, αυτά τα τείχη για την καταστροφή κάθε δημιουργικής επαγγελματικής ζωής. Αυτό περιλαμβάνει και το ζήτημα των υπαλλήλων. Η τάξη αυτή, όπως και όλα τα άλλα επαγγέλματα, βρέθηκε ανάμεσα στο μαρξισμό και το μεγάλο κεφάλαιο και, όπως οι τεχνίτες, έπρεπε να οργανωθεί σε συνδικάτα. Για να διασφαλιστεί και πάλι η διατήρηση των αναγκαίων για την ύπαρξη αυτής της τάξης, πρέπει να αλλάξει το πολιτικό μέτωπο. Γι’ αυτό και το 16ο σημείο του προγράμματος λέει:

«Απαιτούμε τη δημιουργία μιας υγιούς μεσαίας τάξης και τη διατήρησή της, την άμεση κοινοτικοποίηση των μεγάλων πολυκαταστημάτων και την εκμίσθωση τους με χαμηλό κόστος σε μικρούς εμπόρους, με τη μεγαλύτερη προσοχή όλων των μικρών εμπόρων σε συμβάσεις με το κράτος, τα ομοσπονδιακά κρατίδια ή τους δήμους*».

17ο.

Το πρόβλημα της μεταρρύθμισης των εδαφών έχει συζητηθεί από πολλούς αξιόλογους ερευνητές, αλλά η υλοποίηση, ακόμη και των καλύτερων προτάσεων, προϋποθέτει μια σιδερένια δικτατορική γροθιά, η οποία είναι η μόνη ικανή, να καταπνίξει, για το καλό όλων των δημιουργών, τα συμφέροντα των απλών επικαρπωτών που επωφελούνται από τις αρχές που βλάπτουν το λαό.

Το έδαφος, από το οποίο ζει ένας λαός είναι περιορισμένο, αλλά ο

* Είναι σαφές ότι, δεδομένης της εκτεταμένης οικονομικής αλληλεξάρτησης, μπορούμε να προχωρήσουμε μόνο βήμα προς βήμα. Πρώτα έπρεπε να ξεκινήσει ο απο-εβραϊσμός.

ίδιος ο λαός αυξάνεται. Η αξίωση για γη αυξάνεται επομένως σε αστικές και αγροτικές περιοχές και η αυξανόμενη αξία αυτής της γης παρέχει στον τυχαίο ιδιοκτήτη της, χωρίς καμιά εργασία, περιουσιακά στοιχεία και εισόδημα. Αυτό το εισόδημα είναι οι τόκοι για τη γη, το οποίο με τη σειρά του έχει γίνει στόχος κερδοσκοπίας από τη γη, που έχει πλέον πάρει γιγαντιαίες διαστάσεις. Αυτό το εισόδημα χωρίς εργασία πρέπει να διαχωρίζεται σαφώς από το αποτέλεσμα της εργασίας του αγρότη, του βιομήχανου, του οποίου το αυξημένο εισόδημα με την αύξηση της παραγωγής είναι μόνο η ηθικά δικαιολογημένη συνέπεια της δραστηριότητας που δημιουργεί αξία.

Η κερδοσκοπία από τους τόκους της γης, όμως, είχε σαν αποτέλεσμα την αγορά μεγάλων τμημάτων γης, τα οποία θα μπορούν να παραμείνουν ανεμπόδιστα σε αγρανάπαυση, ανεξάρτητα από το αν ο κόσμος χρειάζεται εγκατάσταση ή όχι. Αυτό το εμπόδιο της γης ενίσχυσε τη μετανάστευση στις πόλεις, η οποία με τη σειρά της ανέβασε τις τιμές της γης εκεί. Επίσης ήταν προς όφελος των κερδοσκόπων της ιδιοκτησίας, που χωρίς καμία προσπάθεια, έβγαλαν το παρ' αξία κέρδος τους από μια γενική εθνική κατάσταση ανάγκης. Αυτή η τοκογλυφία της γης, που ερήμωσε την ύπαιθρο, αποεθνικοποίησε και προλεταριοποίησε τον λαό, τον μετέτρεψε σε ξεριζωμένους νομάδες στον κόσμο της ασφάλτου, είναι μια από τις βαθύτερες αιτίες της αξιοθρήνητης εποχής μας που έχει ξεχάσει την τιμή και το καθήκον. Σε αυτό προστίθεται το τερατούργημα ότι κάθε ξένος είναι ελεύθερος να αποκτήσει γη στη Γερμανία και να την κάνει ό,τι θέλει και όποτε θέλει.

Στο ξεκίνημα για την μεταρρύθμιση της γης πρέπει να γίνει μια επίσημη δήλωση, ότι η γη πρέπει βασικά να θεωρείται ιδιοκτησία ολόκληρου του λαού, του κράτους. Η γη είναι κάτι που δεν δημιουργήθηκε από το χέρι του ανθρώπου και όποιος την καλλιεργεί πρέπει να γνωρίζει ότι δεν έχει μόνο δικαιώματα σε αυτήν, αλλά και καθήκον προς ολόκληρο τον λαό. Πρέπει να γίνει αρχή ενός εθνικού κράτους ότι η γη δεν πρέπει να παραμένει ένα εμπόρευμα με το οποίο οι άνθρωποι κερδοσκοπούν κατά βούληση. Κάθε αγορά και πώληση γης (όχι των προϊόντων) πρέπει, επομένως, να περνά μέσα από τα χέρια και τον έλεγχο του κράτους. Μόνο με αυτόν τον τρόπο μπορεί να καταπολεμηθεί αποτελεσματικά η κερδοσκοπία της γης, η οποία γεννήθηκε από το ίδιο πνεύμα με την κερδοσκοπία στο χρηματιστήριο. Με αυτόν τον τρόπο, όμως και μόνο, μπορούν να εξαλειφθούν οι τόκοι του εδάφους και οι επιπτώσεις του.

Αυτό το αίτημα ακούγεται εξωφρενικό σε πολλούς που είναι προκατειλημμένοι από τις ρωμαϊκές νομικές έννοιες, και όμως είναι μόνο η αναγνώριση της παλιάς γερμανικής νομικής αρχής, ότι η αλλαγή στην ιδιοκτησία της γης πρέπει να γίνεται **μπροστά στο κοινό** (από την οποία για εμάς προκύπτει το αίτημα για την κατάργηση της ανωνυμίας των μετοχικών ανωνύμων εταιρειών).

Ο σημερινός γαιοκτήμονας παραμένει, αναγνωρισμένος από το κράτος, σαν ιδιοκτήτης της γης και θα παραμείνει ο ιδιοκτήτης της γης για όσο διάστημα η εκμετάλλευση της γης δεν είναι επιζήμια για το κοινό.

Η αναγνώριση της υπεροχής του εθνικού κράτους – με κάθε θεμελιώδη αναγνώριση της ιδιωτικής περιουσίας που αποκτήθηκε νόμιμα – σε ολόκληρη την επικράτειά του, συκοφαντείται από τους εχθρούς της γερμανικής κρατικής ιδέας σαν «κομμουνιστική αρχή» και χρησιμοποιείται με σκοπό την υποκίνηση των αγροτών και των γαιοκτημόνων ενάντια στον εθνικοσοσιαλισμό. Στην πραγματικότητα, το αίτημά μας σημαίνει μόνο την προστασία του πραγματικού, παραγωγικού αγρότη από τους κερδοσκόπους μεγαλοκαπιταλιστές, αλλά και την προσπάθεια να του υπενθυμίσουμε τα καθήκοντά του (σαν μέλος που υπηρετεί το σύνολο, μεταξύ άλλων, έναντι του λαού). Από την άλλη, το κράτος έχει την υποχρέωση, να προστατεύσει τη γεωργία, αν χρειαστεί, με προστατευτικούς δασμούς και να μειώσει όσο το δυνατόν περισσότερο το ενδιάμεσο εμπόριο για να αποτρέψει τις πιθανές αυξήσεις των τιμών. Το κράτος όμως πρέπει να είναι το αφεντικό και όχι ο υπηρέτης μεμονωμένων ομάδων ή ακόμα και πόθων που βλάπτουν τον λαό. *(Ο νόμος περί κληρονομιάς της γης του νέου Ράιχ σ' αυτό το σημείο ήταν μια επαναστατική πράξη)*.

Γι' αυτό λοιπόν, ουσιαστικά το 17ο σημείο του προγράμματος του εθνικοσοσιαλισμού είναι:

«Απαιτούμε μια αναδιανομή της γης προσαρμοσμένη στις εθνικές μας ανάγκες, τη θέσπιση νόμου για την ελεύθερη απαλλοτρίωση της γης με σκοπό την κοινοτική της χρήση, την κατάργηση της εκμίσθωσης γης και την απαγόρευση κάθε κερδοσκοπίας από τη χρήση της γης*».

Στις αρχές Μαρτίου του 1930, η ηγεσία του κόμματος του NSDAP δημοσίευσε μια πιο λεπτομερή διατύπωση των απόψεων και των αιτημάτων της αγροτικής της πολιτικής. Αυτή είναι:

Ο γερμανικός λαός καλύπτει ένα σημαντικό μέρος της διαβίωσής του με εισαγωγές ξένων τροφίμων. Πριν από τον Παγκόσμιο Πόλεμο μπορούσαμε να πληρώσουμε για αυτές τις εισαγωγές με τα έσοδα από τις βιομηχανικές εξαγωγές μας, το εμπόριο και τα κεφάλαιά μας που επενδύαμε στο εξωτερικό. Η έκβαση του Παγκοσμίου Πολέμου μας εμπόδισε από αυτή τη δυνατότητα.

Σήμερα πληρώνουμε τις εισαγωγές τροφίμων μας κυρίως με δανεικά χρήματα από ξένους. Κατ' αυτόν τον τρόπο ο γερμανικός λαός οδηγείται όλο και πιο βαθιά στη δουλεία του χρέους των δανειστών του διεθνούς μεγάλου κεφαλαίου. Αυτό – αν συνεχιστεί η παρούσα κατάσταση – θα

---

* Από κάποιους κύκλους αγροτικών ομάδων διαδίδεται με δυσφημιστικό τρόπο η στάση του εθνικοσοσιαλισμού κατά της ιδιοκτησίας, με σκοπό να περιοριστεί η εισροή στο νέο λαϊκό κίνημα και να αποσπάσει την προσοχή από τις δικές τους αμαρτίες. Σχετικά με αυτές τις προσπάθειες, ο Αδόλφος Χίτλερ εξέδωσε την ακόλουθη δήλωση:

«Ενάντια στις ψευδείς ερμηνείες του σημείου 17 του προγράμματος του NSDAP από τους αντιπάλους μας, είναι απαραίτητη η ακόλουθη δήλωση: Δεδομένου ότι το NSDAP στηρίζεται στην ιδιωτική ιδιοκτησία, προκύπτει από μόνο του, ότι η φράση "ελεύθερη απαλλοτρίωση" αναφέρεται μόνο στη δημιουργία νόμιμων δυνατοτήτων για την απαλλοτρίωση, αν είναι απαραίτητο, της γης που αποκτήθηκε παράνομα ή δεν διαχειρίζεται σύμφωνα με το κοινό καλό. Αυτό στρέφεται κατά κύριο λόγο εναντίον των εβραϊκών εταιρειών κερδοσκοπίας γης.»

Μόναχο, 13 Απριλίου 1928

υπογραφή Αδόλφος Χίτλερ.

επιφέρει στερήσεις στον γερμανικό λαό, όλο και περισσότερο. Μπορεί, μέσω του αποκλεισμού των πιστώσεων και, άρα την προμήθεια τροφίμων, δηλαδή, μέσα από την αύξηση της τιμής του ψωμιού, να αναγκάσει κυρίως τους Γερμανούς προλετάριους να εργάζονται στη δουλειά τους για μισθούς πείνας ή να μεταφερθούν σαν σκλάβοι σε ξένες αποικίες.

Η απελευθέρωση από αυτή τη σκλαβιά είναι δυνατή μόνο όταν ο γερμανικός λαός μπορεί να θρέφεται ουσιαστικά από τη δική του γη. Γι' αυτό το λόγο η αύξηση της παραγωγικότητας της εγχώριας γεωργίας έχει γίνει ζήτημα ζωής για τον γερμανικό λαό.

Ένας οικονομικά υγιής, αγροτικός πληθυσμός με αγοραστική δύναμη είναι επίσης καθοριστικής σημασίας για τις πωλήσεις της βιομηχανίας μας, η οποία στο μέλλον θα εξαρτάται όλο και περισσότερο από την εσωτερική αγορά.

Στον αγροτικό πληθυσμό, δεν αναγνωρίζουμε μόνο την υπέρτατη σημασία της διατροφής για το λαό μας, αλλά βλέπουμε και τον κύριο φορέα της εθνικής κληρονομικής υγείας, τη εθνική πηγή της νεολαίας και τη ραχοκοκαλιά των ενόπλων δυνάμεων.

Η διατήρηση μιας ικανής, σε σχέση με τον αυξανόμενο συνολικό πληθυσμό και αριθμητικά ισχυρής αγροτικής τάξης αποτελεί θεμελιώδη πυλώνα της εθνικοσοσιαλιστικής πολιτικής, ακριβώς επειδή αυτή είναι προσανατολισμένη προς την ευημερία του συνόλου του λαού αλλά και στις επόμενες γενιές.

Αγνοώντας τη βιολογική και οικονομική σημασία της αγροτικής τάξης και σε αντίθεση με τις ζωτικής σημασίας απαιτήσεις για αυξημένη παραγωγικότητα της γεωργίας, η διατήρηση μιας οικονομικά υγιούς αγροτικής τάξης στο σημερινό γερμανικό κράτος απειλείται σοβαρά.

Η ουσιαστική αύξηση της γεωργικής παραγωγής, η οποία είναι από μόνη της δυνατή, εμποδίζεται από την έλλειψη των απαραίτητων πόρων που είναι αποτέλεσμα του αυξανόμενου χρέους των αγροτών και από την έλλειψη του κινήτρου για αύξηση της παραγωγής, καθώς η γεωργική εργασία δεν είναι πλέον ανταποδοτική.

Οι αιτίες αυτής της ανεπαρκούς ανταμοιβής (κερδοφορίας) της αγροτικής εργασίας πρέπει να αναζητηθούν:

1. Στην επικρατούσα σήμερα φορολογική πολιτική, που επιβαρύνει δυσανάλογα τη γεωργία. Αυτό συμβαίνει για λόγους κομματικής πολιτικής και επειδή η εβραϊκή παγκόσμια οικονομική δύναμη που ουσιαστικά κυβερνά τη γερμανική κοινοβουλευτική δημοκρατία θέλει την καταστροφή της γερμανικής γεωργίας, αφού τότε ο γερμανικός λαός, και ειδικότερα οι εργαζόμενοι, θα είναι εντελώς στο έλεός της.

2. Στον ανταγωνισμό της ξένης γεωργίας που παράγει κάτω από ευνοϊκότερες συνθήκες, που δεν περιορίζεται επαρκώς από μια δασμολογική πολιτική εχθρική προς τη γεωργία.

3. Στα υπερβολικά υψηλά κέρδη, που οικειοποιούνται, από το χονδρι-

κό εμπόριο γεωργικών προϊόντων μεταξύ παραγωγού και καταναλωτή, που σήμερα βρίσκεται σε μεγάλο βαθμό στα χέρια των Εβραίων.

4. Στις εκβιαστικές τιμές που πρέπει να πληρώσει ο αγρότης στις εβραϊκές ως επί το πλείστον εταιρείες για χημικά λιπάσματα και ρεύμα.

Οι υψηλοί φόροι δεν μπορούν πλέον να πληρωθούν από τα εισοδήματα από τις ανεπαρκώς αμειβόμενες αγροτικές εργασίες. Ο αγρότης αναγκάζεται να κάνει χρέη, για τα οποία πρέπει να πληρώσει τοκογλυφικούς τόκους. Μπαίνει όλο και πιο βαθιά στην σκλαβιά των τόκων και τελικά χάνει το σπίτι και το αγρόκτημά του από τους ιδιοκτήτες του δανειακού κεφαλαίου που κυρίως είναι Εβραίοι. Η γερμανική αγροτική τάξη ξεριζώνεται.

Μια ριζική βελτίωση της κατάστασης του αγροτικού πληθυσμού και μια ανάκαμψη της γεωργίας δεν αναμένεται για όσο το γερμανικό Ράιχ κυβερνάται στην πραγματικότητα από διεθνείς πρίγκιπες του χρήματος με τη βοήθεια του κοινοβουλευτικού-δημοκρατικού συστήματος διακυβέρνησης· γιατί αυτοί θέλουν την καταστροφή της γερμανικής δύναμης που βασίζεται στη γη.

Μόνο το ουσιαστικά διαφορετικό νέο γερμανικό κράτος για το οποίο αγωνιζόμαστε θα δώσει στον αγροτικό πληθυσμό και στη γεωργία την δέουσα προσοχή για την αξία τους σαν στήριγμα ενός αληθινού γερμανικού εθνικού κράτους.

Σε αυτό το μελλοντικό Ράιχ θα ισχύει το γερμανικό δίκαιο γης και θα ασκείται η γερμανική πολιτική γης.

Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα τις ακόλουθες απαιτήσεις:

1. Το έδαφος, που κατέχει και υπερασπίζεται ο γερμανικός λαός, χρησιμεύει για τη διαμονή και την επιβίωση του συνόλου του λαού. Πρέπει επομένως να διοικείται υπό αυτή την έννοια από τον κάθε ιδιοκτήτη γης.

2. Μόνο γερμανοί εθνοσύντροφοι μπορούν να είναι ιδιοκτήτες γερμανικής γης.

3. Η ιδιοκτησία της γης που αποκτήθηκε νόμιμα από Γερμανούς εθνοσυντρόφους αναγνωρίζεται σαν κληρονομική περιουσία.

Αυτό το δικαίωμα ιδιοκτησίας, όμως, συνδέεται με την υποχρέωση χρήσης της γης προς όφελος ολόκληρου του λαού.

Η επιτήρηση της υποχρέωσης αυτής ανατίθεται σε επαγγελματικά δικαστήρια που απαρτίζονται από εκπροσώπους όλων των επαγγελματικών ομάδων του γεωργικού πληθυσμού και από έναν εκπρόσωπο του κράτους.

4. Το γερμανικό έδαφος δεν πρέπει να γίνει αντικείμενο οικονομικής κερδοσκοπίας και να μην εξυπηρετεί τα μη δεδουλευμένα εισοδήματα του ιδιοκτήτη. Μόνο όσοι θέλουν να καλλιεργήσουν οι ίδιοι τη γη μπορούν να την αποκτήσουν τεχνητά. Το κράτος έχει επομένως έχει το προνομιακό δικαίωμα αγοράς σε κάθε πώληση γης. Απαγορεύεται η ενεχυρίαση γης σε ιδιώτες χρηματοδότες.

Οι αγρότες λαμβάνουν τα απαραίτητα επιχειρηματικά δάνεια με ευνοϊ-

κούς όρους μέσω των επαγγελματικών συνεταιρισμών τους, που είναι αναγνωρισμένοι από το κράτος ή μέσω του κράτους.

5. Για τη χρήση του γερμανικού εδάφους, ο ιδιοκτήτης πρέπει να καταβάλει στο κράτος μια εισφορά ανάλογα με το μέγεθος και τη φύση της ιδιοκτησίας. Αυτή η εισφορά επί του εισοδήματος από τη γη καταργεί την περαιτέρω κρατική φορολόγηση της γεωργικής γης και της επιχείρησης.

6. Όσον αφορά το μέγεθος των γεωργικών εκμεταλλεύσεων, δεν μπορεί να υπάρξει σχηματική ρύθμιση.

Η ύπαρξη ενός μεγάλου αριθμού βιώσιμων μικρών και μεσαίων αγροτικών θέσεων εργασίας είναι ιδιαίτερα σημαντική από την άποψη της δημογραφικής πολιτικής.

Παράλληλα όμως η μεγάλη επιχείρηση εκπληρώνει και τα ειδικά απαραίτητα καθήκοντά της και δικαιούται υγιείς σχέσεις με τις μεσαίες και τις μικρές επιχειρήσεις.

7. Το δικαίωμα κληρονομιάς στη γη πρέπει να ρυθμίζεται από κληρονομικό νόμο κατά τέτοιο τρόπο ώστε να αποφεύγεται ο κατακερματισμός της ιδιοκτησίας της γης και η επιβάρυνση της επιχείρησης από χρέη.

8. Το κράτος έχει το δικαίωμα της απαλλοτρίωσης, έναντι εύλογης αποζημίωσης:

α) της γης που δεν είναι στην κατοχή Γερμανών εθνοσυντρόφων,

β) της γης, που – σύμφωνα με την απόφαση του αρμόδιου επαγγελματικού δικαστηρίου – δεν χρησιμεύει πλέον για την παροχή υπηρεσιών στο λαό, λόγω της ανεύθυνης κακοδιαχείρισης του ιδιοκτήτη της,

γ) τμημάτων μεγάλων εκτάσεων γης που δεν καλλιεργούνται από τους ίδιους τους ιδιοκτήτες τους με σκοπό την εγκατάσταση ελεύθερης γεωργίας,

δ) της γης που απαιτείται προς όφελος της εθνικής κοινότητας για ειδικούς κρατικούς σκοπούς (π.χ. μεταφορικές εγκαταστάσεις, εθνική άμυνα).

Γη που αποκτήθηκε παράνομα (με την έννοια του γερμανικού δικαίου) απαλλοτριώνεται ατελώς.

9. Μια προγραμματισμένη – με βάση σημαντικά σημεία δημογραφικής πολιτικής – εκμετάλλευση της διαθέσιμης γης είναι καθήκον του κράτους.

Η γη πρέπει να δοθεί στους εποίκους σαν κληρονομιά με αρχικούς όρους που καθιστούν δυνατή μια βιώσιμη οικονομία.

Η επιλογή των υποψηφίων πραγματοποιείται μετά από εξέταση της αστικής και επαγγελματικής τους καταλληλότητας σαν έποικοι. Ιδιαίτερη προσοχή δίνεται στους γιους των αγροτών που δεν δικαιούνται κληρονομιά (βλ. σημείο 7).

Το πιο σημαντικό είναι ο συνοριακός εποικισμός στα ανατολικά. Αυτό, όμως, δεν μπορεί να επιλυθεί ικανοποιητικά μόνο με τη δημιουργία αγροτικών οικονομιών, αλλά μόνο σε συνδυασμό με την ανάπτυξη αγροτικών πόλεων με αγοραστική δύναμη σε συνδυασμό με την ανασυγκρότηση βιομηχανικών επιχειρήσεων. Αυτό θα δημιουργήσει τις ευκαιρίες πωλήσεων που θα καταστήσουν βιώσιμες τις νεοσύστατες με-

σαίες και μικρές αγροτικές εκμεταλλεύσεις.

Η δημιουργία ενός μεγάλου χώρου διατροφής και εγκατάστασης για τον αυξανόμενο γερμανικό λαό είναι καθήκον της γερμανικής εξωτερικής πολιτικής.

Το κράτος έχει το καθήκον να προωθήσει την οικονομική και πολιτιστική ανύψωση της αγροτικής τάξης ανάλογα με τη σημασία της για το σύνολο του λαού και έτσι να εξαλείψει μια κύρια αιτία της φυγής από την ύπαιθρο.

1. Πρώτα απ' όλα, η σημερινή επικρατούσα καταπιεστική κατάσταση του αγροτικού πληθυσμού πρέπει να μετριαστεί με φορολογικές ελαφρύνσεις και άλλα ειδικά μέτρα. Η συνέχιση του χρέους της γεωργίας πρέπει να σταματήσει με τη νομική μείωση του επιτοκίου για το δανεικό κεφάλαιο στα προπολεμικά επίπεδα και με την πιο αυστηρή παρέμβαση κατά της τοκογλυφίας.

2. Το κράτος πρέπει να διασφαλίσει μέσω της οικονομικής του πολιτικής ότι η αγροτική εργασία θα είναι και πάλι αποδοτική.

Η εγχώρια αγροτική παραγωγή πρέπει να προστατεύεται με δασμούς, με τελωνειακούς δασμούς, κρατική ρύθμιση των εισαγωγών και στοχευμένη εθνική εκπαίδευση.

Η διαμόρφωση των τιμών των αγροτικών προϊόντων πρέπει να απαλλαγεί από την κερδοσκοπία των χρηματιστηρίων και να σταματήσει η εκμετάλλευση των αγροτών από το χονδρικό εμπόριο. Η ανάληψη του χονδρικού εμπορίου γεωργικών προϊόντων από γεωργικές συνεταιριστικές οργανώσεις πρέπει να υποστηριχθεί από το κράτος.

Οι επαγγελματικές γεωργικές οργανώσεις έχουν σαν στόχο να μειώσουν το κόστος παραγωγής για τους αγρότες και να αυξήσουν την παραγωγή. (Παροχή γεωργικών μηχανημάτων, λιπασμάτων, κρατικών αγαθών, ζώων αναπαραγωγής με ευνοϊκούς όρους. Βελτίωση βοσκοτόπων, καταπολέμηση παρασίτων, δωρεάν γεωργικές συμβουλές και χημική ανάλυση εδάφους κ.λπ.) Οι επαγγελματικές οργανώσεις πρέπει να υποστηρίζονται σε μεγάλο βαθμό από το κράτος για την εκπλήρωση αυτών των καθηκόντων. Ειδικότερα, η κρατική παρέμβαση πρέπει να επιβάλει σημαντικές μειώσεις στις τιμές των χημικών λιπασμάτων και της ηλεκτρικής ενέργειας.

3. Οι επαγγελματικές οργανώσεις έχουν και την υποχρέωση να ενσωματώσουν σταθερά την επαγγελματική ομάδα των αγροτών στην αγροτική επαγγελματική κοινότητα μέσω κοινωνικά δίκαιων συμβάσεων εργασίας. Το κράτος έχει το δικαίωμα εποπτείας και την αρμοδιότητα του ανώτατου διαιτητή.

Στον ικανό εργάτη του αγροκτήματος πρέπει να δοθεί η δυνατότητα να γίνει έποικος.

Η απαραίτητη βελτίωση των συνθηκών στέγασης και των μισθών των εργαζομένων στη γεωργία θα μπορέσει να επιτευχθεί με μεγαλύτερη ταχύτητα και διεξοδικά καθώς θα βελτιώνεται η κατάσταση στη γεωργία συνολικά. Μέσα από αυτές τις βελτιώσεις της κατάστασης των εγχώριων αγροτών και με τη διακοπή της φυγής τους από την ύπαιθρο η προσέλκυση ξένων εργατών σε αγροκτήματα καθίσταται περιττή και, συνεπώς, θα απαγορευτεί στο μέλλον.

4. Η σημασία της αγροτικής τάξης για το λαό απαιτεί την κρατική και επαγγελματική υποστήριξη της επαγγελματικής κατάρτισης και την αναβίωση του αγροτικού πολιτισμού. (Αγροτικές σχολές νέων, αγροτικά κολέγια με μεγάλες παροχές για φτωχούς, ταλαντούχους νέους της υπάιθρου.)

Η επικρατούσα σήμερα δυστυχία του αγροτικού λαού είναι μέρος της δυστυχίας ολόκληρου του γερμανικού λαού.

Είναι παράλογο να πιστεύουμε ότι ένα συγκεκριμένο επάγγελμα μπορεί να αποκλειστεί από το πεπρωμένο της γερμανικής κοινότητας, και είναι έγκλημα, να βάζουμε αντιμέτωπους το λαό της υπαίθρου και των πόλεων τον ένα εναντίον του άλλου, που και οι δύο είναι συνδεδεμένοι μεταξύ τους στο καλό και στο κακό.

Η οικονομική βοήθεια στο πλαίσιο του πολιτικού συστήματος που επικρατεί δεν μπορεί να επιφέρει ριζική βελτίωση· γιατί η δυστυχία του γερμανικού λαού έχει τις ρίζες της στην πολιτική της σκλαβιά, από την οποία μόνο πολιτικά μέσα μπορούν να τον απελευθερώσουν.

Τα παλιά πολιτικά κόμματα που κυβέρνησαν μέχρι τώρα, που οδήγησαν τον λαό μας στην υποδούλωση, δεν μπορούν να είναι ηγέτες στον δρόμο της απελευθέρωσης.

Οι επαγγελματικές οργανώσεις έχουν σημαντικά οικονομικά καθήκοντα να εκπληρώσουν στο μελλοντικό μας κράτος και υπό αυτή την έννοια μπορούν ήδη να κάνουν προπαρασκευαστικές εργασίες σήμερα, αλλά είναι ακατάλληλες για τον πολιτικό αγώνα της απελευθέρωσης, που πρέπει πρώτα να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για μια νέα οικονομική τάξη· γιατί αυτός ο αγώνας δεν μπορεί να γίνει από τη σκοπιά ενός μόνο επαγγέλματος, αλλά πρέπει να γίνει από τη σκοπιά του λαού στο σύνολό του.

Ο αγώνας για ελευθερία ενάντια στους καταπιεστές μας και τους επικεφαλείς τους, μπορεί να διεξαχθεί με επιτυχία μόνο από ένα πολιτικό κίνημα ελευθερίας, το οποίο, έχοντας πλήρη εκτίμηση της σημασίας των αγροτών και της γεωργίας για το σύνολο του λαού, ενσωματώνει στη γερμανική συνείδηση όλες τις τάξεις και τα στρώματα του γερμανικού λαού.

Αυτό το πολιτικό κίνημα ελευθερίας του γερμανικού λαού είναι το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα.

18ο.

Αν **πραγματικά** και **αληθινά** βάζουμε την ευημερία και τη δυστυχία

ολόκληρου του δημιουργικού λαού πάνω από άλλες λεγόμενες αρχές, τότε ένας αγώνας ενάντια στους εκμεταλλευτές και τους τοκογλύφους του λαού μπορεί να διεξαχθεί μόνο με απεριόριστη σκληρότητα. Ειδικά σήμερα, που μια υποτιθέμενη επαναστατική πλημμύρα είχε ξεδιπλώσει όλα τα ένστικτα που παλιότερα συγκρατούνταν. Σε τέτοιες εποχές, η εμπειρία έχει δείξει ότι δεν βοηθούν τα ημίμετρα, αλλά μόνο μια σειρά αποτρεπτικών παραδειγμάτων. Οι ζωές εκατομμυρίων εκμεταλλευόμενων αξίζουν περισσότερο από αυτές των λίγων χιλιάδων εκμεταλλευτών. Όποιος στη σημερινή εποχή αντιτίθεται στη θανατική ποινή για τους τοκογλύφους, δείχνει ότι όλα τα λόγια του για την κοινωνική ευημερία, την ανθρωπιά κ.λπ. δεν είναι τίποτα άλλο παρά απλά ψέματα για να καλύψουν είτε την δειλία της διάθεσης είτε τη συμμαχία με την εκμετάλλευση. Η συμπεριφορά των μαρξιστών ηγετών των εργαζομένων έριξε ένα λαμπρό φως στην κατάσταση...

Για τον εθνικοσοσιαλισμό, υπάρχει μόνο ένα συμφέρον: αυτό του ανθρώπου που δημιουργεί πνευματικά και σωματικά. Γι' αυτό η 18η αρχή είναι:

«Απαιτούμε τον ανελέητο αγώνα εναντίον εκείνων, οι οποίοι με τις δραστηριότητές τους βλάπτουν το κοινό συμφέρον. Οι απλοί εγκληματίες του λαού, οι τοκογλύφοι, οι κερδοσκόποι κ.λπ., πρέπει να τιμωρούνται με θάνατο, ανεξάρτητα από τη θρησκεία και τη φυλή».

19ο.

Η τοκογλυφική κυριαρχία, τα ιδιωτικά μονοπώλια, η κερδοσκοπία επί της γης και παρόμοιες επιδημίες της εποχής μας δεν θα μπορούσαν να είχαν κατασταλεί με επιτυχία, ακόμη κι αν οι καθαρώς οικονομικές ομάδες, αντιλαμβανόμενες τον κίνδυνο, είχαν ενώσει τις δυνάμεις τους για να τις καταπολεμήσουν. Γιατί πίσω από τα διεθνή συνδικάτα βρισκόταν ένας ισχυρός παράγοντας, η ρίζα από την οποία αντλούσαν δύναμη: το ρωμαϊκό δίκαιο.

Αυτό το άψυχο και αντεθνικό ανεπτυγμένο προϊόν της ύστερης συρρο-ρωμαϊκής διαδικασίας αποσύνθεσης έδωσε ακόμη και τον τίτλο του δικαίου στις πιο απίστευτες εκμεταλλεύσεις του λαού. Το συμφέρον του ατόμου εξυψώθηκε σε είδωλο και του δόθηκαν όλες οι δυνατότητες υπεράσπισης για να διασφαλίσει τα λεγόμενα «δικαιώματα» του. Το αν,

σαν αποτέλεσμα αυτού, έμπαιναν σε κίνδυνο τα δικαιώματα του ευρύτερου κοινού, δεν είχε σημασία.

Το δίκαιο που ισχύει σήμερα δεν αναγνωρίζει την έννοια της κρατικής και της εθνικής τιμής. Επιτρέπει να τα σέρνουν στη λάσπη στις ομιλίες και στον Τύπο χωρίς αντίσταση. Δεν επιτρέπει ούτε σε έναν υπερασπιστή αυτής της εθνικής τιμής να εκπροσωπεί έννομα συμφέροντα, αφού δεν ενδιαφέρεται για την προσβολή του λαού σαν άτομα! Ένα πραγματικό όμως γερμανικό εθνικό δίκαιο, οφείλει **πρώτα απ' όλα** να αναγνωρίζει την τιμή και την αξιοπρέπεια της εθνικής και κρατικής κοινότητας σαν υπέρτατη κατευθυντήρια γραμμή στις κρίσεις του. Σε όλες τις δίκες θα πρέπει να λαμβάνεται υπόψη το κατά πόσον ο ενάγων ή ο εναγόμενος τα εκπροσωπεί ή τα βλάπτει· μόνο κατά δεύτερο και κατά τρίτο λόγο, αν έχουν παραβιαστεί τα έννομα ατομικά συμφέροντα.

Από αυτή τη νέα προσέγγιση προκύπτει η ανάγκη του επανασχεδιασμού των πρώτων αρχών του αντεθνικού νομικού μας κώδικα. Η Γερμανία δεν χρειάζεται να ανατρέξει στην παλιά αρχαιότητα και τον Μεσαίωνα, όπως θα ήθελαν ορισμένοι λάτρεις, αλλά σε ένα νομικό σύστημα προσαρμοσμένο στις πιο σύγχρονες ανάγκες, αλλά που αναγνωρίζει **την εθνική και φυλετική προστασία σαν υπέρτατη κατευθυντήρια γραμμή**. Ένα δίκαιο στο οποίο δεν είναι καθοριστικά τα υλικά συμφέροντα και η προσωπική εκμετάλλευση, αλλά οι ιδεολογικές αξίες.

Αυτό όμως έχει σαν αποτέλεσμα και την σύσταση ενός μόνιμου Εθνικού Δικαστηρίου, που θα αποτελείται από τις πιο έμπειρες προσωπικότητες της ανεξάρτητης δικαιοσύνης.

Όποιος έχει λάβει χρηματικό ποσό για να το διαχειριστεί, θα πρέπει να λογοδοτήσει στο δικαστήριο αν το σπαταλήσει· όποιος έχει επιτεθεί στην τιμή του ατόμου μπορεί να προσαχθεί μπροστά στη δικαστική έδρα, μόνο οι επικεφαλείς του σημερινού κοινοβουλευτικού συστήματος, που είναι το πολιτικό αποτέλεσμα της μαμωνιστικής εποχής, μπορούν, με την πολιτική τους, να κατασπαταλήσουν ολόκληρο τον εθνικό πλούτο, μπορούν να θυσιάσουν την εθνική τιμή χωρίς να χρειάζεται να λογοδοτήσουν σε κανέναν για αυτό. Κάτω από την προστασία της ανήθικης ασυλίας, ένας βουλευτής μπορεί να επιτρέψει στον εαυτό του να εκφράσει τις πιο αναιδείς προσβολές κατά του γερμανικού λαού, να προφέρει τις χειρότερες αποδοκιμασίες του ίδιου του έθνους του στους εχθρούς του κράτους, χωρίς να φοβάται ότι θα κληθεί ενώπιον του δικαστή. Αν ένας υπουργός ναυαγήσει, το χειρότερο που μπορεί να συμβεί είναι να παραιτηθεί και να ξοδέψει την υπουργική του σύνταξη με την ησυχία του. Στο πνεύμα της σημερινής δημοκρατίας, κανείς δεν ρωτά γιατί ο μικροκλέφτης μπαίνει στη φυλακή, αλλά ο μεγάλος «πολιτικός» χωρίς καμία έρευνα – εκτός από την περίπτωση της καταφανούς προδοσίας που πληρώθηκε από τον εχθρό – απελευθερώνεται ακόμη και μετά την αδιαμφισβήτητη κατάρρευση της πολιτικής του. Εδώ πρέπει να παρέμβει το εθνικό κράτος.

Το Εθνικό Κρατικό Δικαστήριο – βοηθούμενο από μια σειρά εμπειρογνωμόνων – θα πρέπει να εξετάσει τους λόγους και τα κίνητρα

που οδήγησαν τον παραιτηθέντα υπουργό στις πράξεις του· θα παρακολουθεί αν οι εκπρόσωποι του λαού και οι υπουργοί προστατεύουν την τιμή του κράτους και του λαού ή την παραβιάζουν.

Η ασυλία των βουλευτών του κοινοβουλίου θα πρέπει, φυσικά, να καταργηθεί.

Αυτά τα μέτρα αποσκοπούν και θα αποτρέψουν τους φιλόδοξους κερδοσκόπους από το να θεωρούν τις θέσεις των βουλευτών και των υπουργών σαν εύκολες πηγές εισοδήματος ή σαν μέσο για την ικανοποίηση των προσωπικών τους φιλοδοξιών χωρίς ευθύνη· τότε θα υπάρξει μια πραγματική επιλογή των ηγετών. Όσοι είναι πεπεισμένοι για τις ικανότητές τους θα αναλάβουν και την ευθύνη των πράξεών τους· οι άλλοι θα μείνουν μακριά – και θα πρέπει να μείνουν μακριά.

Η τιμή και η αξιοπρέπεια ενός λαού δεν πρέπει να τίθενται εκτός νόμου σε ένα εθνικό κράτος όπως με το ρωμαϊκό δίκαιο, αλλά θα πρέπει και πάλι να αποτελούν καθοριστικές δυνάμεις στη ζωή του ατόμου καθώς και στη ζωή του λαού στο σύνολό του.

Με βάση αυτές τις επισημάνσεις η 19η αρχή του Εθνικοσοσιαλισμού είναι:

«Απαιτούμε το Ρωμαϊκό Δίκαιο, το οποίο υπηρετεί μια υλιστική παγκόσμια τάξη, να αντικατασταθεί από το κοινό Γερμανικό Δίκαιο».

20ο.

Το πιο πολύτιμο πράγμα που έχει ένας λαός είναι οι σπουδαίοι άνδρες του. Εάν τέτοια χαρίσματα δεν επαρκούν για να επιτευχθεί το αποτέλεσμα των ικανοτήτων τους, αυτό δείχνει ότι οι συνθήκες είναι οι πιο εχθρικές για το λαό, που μπορεί να φανταστεί κανείς (εκτός αν ο λαός είναι ανίκανος να δημιουργήσει σπουδαίους άνδρες). **Κανένας** λαός δεν μπορεί να χάσει την κορυφαία εθνική διανόηση, χωρίς να καταστραφεί σαν λαός. Η εθνική διανόηση αποτελεί το άνθος του έθνους, τον στυλοβάτη του μεγέθους και της φύσης του, την ενσάρκωση αυτού που ονομάζεται ψυχή του λαού.

Η φροντίδα αυτών των πνευματικών ενεργειών πρέπει να θεωρηθεί σαν αυτονόητη υποχρέωση και του κράτους. Αν και η ζωή δεν είναι ποτέ τυπωμένη σε πρότυπα, θα δημιουργήσει την θύελλα και την ορμή κάθε ορμητικής ύπαρξης· είναι αλήθεια ότι η ιδιοφυΐα θα πρέπει πάντα να υπερνικά κάθε είδους αντίσταση, αλλά **πρέπει** να υπάρχουν και ορισμένες προϋποθέσεις για να είναι δυνατή η ανάπτυξή της. Μετά την ολοκλήρωση της εσωτερικής πολιτικής πάλης, θα πρέπει να απαιτηθεί η πλήρης εξάλειψη του εβραϊκού στοιχείου σε όλα τα πολιτιστικά ιδρύματα, σχολεία, πανεπιστήμια, ακαδημίες κ.λπ., του οποίου το μποϊ-

κοτάζ, που υποστηρίζεται από το εβραϊκό κεφάλαιο, έχει προκαλέσει μια καταστροφική διείσδυση ξένων σε όλα τα πνευματικά επαγγέλματα και έχει εξαλείψει σχεδόν την δυνατότητα ανταγωνισμού. Επιπλέον η σχολική εκπαίδευση στο εθνικό κράτος θα πρέπει να στρέφει την προσοχή της, λιγότερο στον αναίμακτο ουμανισμό, αλλά στις ζωτικές δυνάμεις του παρόντος. Μέσα από την ιστορία **των λαών** θα πρέπει να επανασυνδέσει αυτά που, χάρη στα ιδανικά της **ανθρωπότητας** που δεν έχουν ρίζες, απομάκρυναν την διανόησή μας από τη ζωή και την οδήγησαν στην αποστεωμένη εξειδίκευση και στον εγκλεισμό της πολυμάθειας.

Το **γερμανικό** κράτος θα χρησιμοποιήσει όλα τα διαθέσιμα μέσα για να προωθήσει την ανάδειξη της πνευματικής ενέργειας και των αξιών του χαρακτήρα – εφόσον είναι υγιείς – από τα «χαμηλότερα» στρώματα αναγνωρίζοντας ότι αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να αποτρέψει την στερεοποίηση και την σχηματοποίηση της εθνικής ζωής.

Οι νόμοι δεν μπορούν να παράγουν τίποτα, αλλά μόνο να ανοίξουν δρόμους. **Το γεγονός** όμως, ότι εκπροσωπούνται με πάθος, είναι ένα σημάδι αφυπνισμένης θέλησης και νέας γνώσης. Γι' αυτό το 20ο σημείο του εθνικοσοσιαλιστικού προγράμματος έχει ως εξής:

«Για να μπορέσει κάθε ικανός και επιμελής Γερμανός να αποκτήσει την ανώτερη εκπαίδευση και έτσι να μπορέσει να ανέλθει σε ηγετικές θέσεις, το κράτος πρέπει να να φροντίσει για μια ριζική ανασυγκρότηση ολόκληρου του εθνικού μας εκπαιδευτικού συστήματος. Τα προγράμματα σπουδών όλων των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων πρέπει να προσαρμόζονται στις ανάγκες της πρακτικής ζωής. "Η κατανόηση της ιδέας του κράτους πρέπει να επιτευχθεί ήδη με το ξεκίνημα της αντίληψης του παιδιού μέσα στο σχολείο (αγωγή του πολίτη). Απαιτούμε την μόρφωση των παιδιών φτωχών γονέων που είναι ιδιαίτερα προικισμένα διανοητικά, ανεξάρτητα από την ιδιότητα ή το επάγγελμά τους, με έξοδα του κράτους"».

21ο.

Σαν μια άλλη προϋπόθεση για τη διατήρηση και την προώθηση της γερμανικής εθνικής δύναμης είναι φυσικά η προστασία της μητέρας και του παιδιού. Ο 19ος αιώνας προκάλεσε τρομερό όλεθρο σε αυτόν τον τομέα και οι πλουτοκρατικές δημοκρατίες της Δύσης ειδικότερα πραγματοποίησαν μια αδικαιολόγητη λεηλασία των δυνάμεων των εθνών. Η δύναμη του λαού ήταν και εξακολουθεί να είναι σ' αυτό μόνο ένας αριθμός σε καθαρά οικονομικούς υπολογισμούς, και αν δεν επέμβει εδώ το σιδερένιο χέρι μιας πραγματικής γερμανικής κυβέρνη-

σης, τότε σε σύντομο χρονικό διάστημα, θα εξαντληθεί η γερμανική εθνική δύναμη, θα εξασθενήσει η γερμανική εφευρετικότητα, και ένας στρατός κουρασμένων ανδρών, καχεκτικών παιδιών και καταβεβλημένων μητέρων θα αποτελέσουν τα θλιβερά απομεινάρια ενός άλλοτε πανίσχυρου λαού. Η αλλαγή εδώ πρέπει να είναι η μεγαλύτερη επιθυμία κάθε Γερμανού. Γι' αυτό η 21 απαίτηση έχει ως εξής:

«Το κράτος οφείλει να φροντίζει για τη βελτίωση της δημόσιας υγείας με την προστασία της μητέρας και του παιδιού, με την απαγόρευση της παιδικής εργασίας, με την προώθηση της σωματικής εξάσκησης μέσω της θέσπισης νόμου για την υποχρεωτική γυμναστική και τον αθλητισμό και με τη μεγαλύτερη υποστήριξη όλων των ενώσεων που ασχολούνται με τη σωματική εκπαίδευση των νέων.»

22ο.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι εκατομμύρια Γερμανοί είχαν πολλά παράπονα για την παλιά Γερμανία και όμως αποδείχθηκε ότι παρά τα πολλά ελαττώματα του προεπαναστατικού κράτους, αυτά τα εκατομμύρια ήταν πρόθυμα να δώσουν την περιουσία και το αίμα τους για το γερμανικό Ράιχ. Είναι σίγουρο ότι υπήρχαν και κάποια παράπονα για τον παλιό στρατό, και όμως, αυτός ο στρατός ήταν ο βράχος στο σκοτεινό βάλτο του πνεύματος του εμπορίου της εποχής μας όπου η τιμή και το καθήκον δεν ήταν πράγματα για τα οποία θα χαμογελούσε ένας Ευρωπαίος που ήξερε τον κόσμο, αλλά ήταν οι κινητήριες δυνάμεις της ζωής. Αυτές τις ιδέες, την αυστηρή ανδρική πειθαρχία και την επίγνωση της εθνικής συντροφικότητας, οι άνδρες τις έφεραν μαζί τους από την θητεία τους και τις μετέφεραν στο περιβάλλον τους. Και όσοι δεν ήταν στο στρατό ένιωσαν τις επιπτώσεις αυτής της ανδρικής πειθαρχίας στον εαυτό τους.

Όλοι οι εχθροί της Γερμανίας, τόσο οι εσωτερικοί όσο και οι εξωτερικοί, είχαν εξοπλιστεί ενάντια σε αυτόν τον οργανικά αναπτυσσόμενο γερμανικό εθνικό στρατό για χρόνια και οι ένοπλες δυνάμεις – υπό την προστασία του αντιγερμανικού φιλελευθερισμού και της ρωμαϊκής νομικής αντίληψης – συκοφαντήθηκαν ατιμώρητα, καταγγέλθηκαν, χλευάστηκαν από τους εχθρούς. Το σύστημα του γερμανικού στρατού ήταν το καλύτερο παράδειγμα της συνείδησης του Γερμανού πολίτη, αλλά τα λάθη που έγιναν δεν ήταν συνέπειες αυτού του συστήματος, αλλά τα μικρόβια της μόλυνσης από το πνευματικό στρατόπεδο, στο οποίο βρίσκονταν οι αντίπαλοι του γερμανικού εθνικού στρατού. Το δηλητήριο του υλισμού, η αντεθνική νοοτροπία, η αναδυό-

μενη θύελλα διαμαρτυριών, όλα αυτά ήταν πράγματα που προέρχονταν από την εποχή της κυριαρχίας του χρηματιστηρίου, του κοινοβουλευτισμού και της ασυγκράτητης οικονομικής δραστηριότητας, όχι από το στρατιωτικό ηρωικό πνεύμα που είχε δημιουργήσει την ενότητα της Γερμανίας.

Οι δικτάτορες των Βερσαλλιών ήξεραν τι έκαναν, όταν κατάργησαν τον γερμανικό στρατό και χρησιμοποίησαν ένα στρατό μισθοφόρων. Και οι μαρξιστές και δημοκράτες φίλοι τους στη Γερμανία ήξεραν για ποιο λόγο υποστήριζαν όλες τις απαιτήσεις της Αντάντ για αφοπλισμό, και μάλιστα τις ζητούσαν άμεσα. Η συνείδηση του καθήκοντος και η έννοια της τιμής θα έπρεπε να αντικατασταθούν από ένα νόμισμα που ακουγόταν ωραία στα αυτιά, το πνεύμα της δημοκρατίας! Αλλά παρά την προδοσία, ακόμα και σήμερα, ο παλιός χαρακτήρας συνεχίζει να ζει, παρά τη ντροπή και την ατίμωση της εποχής.

Η Γερμανία βρίσκεται τώρα σε μια εξαιρετικά δύσκολη παγκόσμια πολιτική κατάσταση. Παρ' όλα αυτά, είναι σημαντικό για όλους – είτε εργαζόμενοι, είτε υπάλληλοι, είτε πολιτικοί – να μην αφήσουν ποτέ να κοιμηθεί **η θέλησή τους** και να αναβιώσουν τις παραδόσεις από μια μεγάλη εποχή. Όχι για να κατακτήσουμε **τον κόσμο**, όπως ισχυρίζονται οι εχθροί από το εξωτερικό και το εσωτερικό, αλλά για να αναζωογονήσουμε την έννοια της τιμής και του καθήκοντος ενάντια στη διαφθορά του σημερινού κόσμου. Γι' αυτό η 22η πρόταση του Εθνικοσοσιαλισμού λέει λακωνικά:

«Απαιτούμε την κατάργηση του στρατού των μισθοφόρων και τη συγκρότηση ενός εθνικού στρατού».

23ο.

Κανένα μέσο για την παραπλάνηση και την υποκίνηση των λαών δεν έχει αποδειχθεί τόσο τρομερό όσο ο Τύπος.

Σύμφωνα με τη φιλελεύθερη ή μόνο επιφανειακά εθνικιστική τους στάση, όλες οι προεπαναστατικές γερμανικές κυβερνήσεις είχαν παραβλέψει ένα μέσο για να επιστήσουν συνειδητά την προσοχή του λαού τους στα πιο θεμελιώδη συμφέροντά του. Από την άλλη, όμως, ανέχονταν την εμφάνιση της μιας μετά την άλλη αντιγερμανικών χρηματιστηριακών εφημερίδων, στην διοίκηση των οποίων δεν βρισκόταν ούτε ένας Γερμανός, ένας Τύπος που, πίσω από το ψέμα ότι αγωνιζόταν για την πρόοδο και την ελευθερία, δηλητηρίαζε τους ευρύτερους κύκλους με ιδέες που ήταν σύμφωνες με τα φυλετικά, τα οικονομικά και τα πολιτικά συμφέροντα των Εβραίων και των κύκλων των εχθρικών κρατών, που σχετίζονταν στενά μαζί τους και που εξοπλίζονταν για πόλεμο κατά της Γερμανίας. Αυτές οι εφημερίδες ήταν

αυτές που βρίσκονταν σε όλα τα μεγάλα ξενοδοχεία και ταξιδιωτικά γραφεία του εξωτερικού και έγιναν ένα από τα σημαντικότερα μέσα για την προώθηση της εχθρικής προπαγάνδας. Αυτές οι εφημερίδες επίσης, ήταν αυτές που εξυμνούσαν το «προοδευτικό πνεύμα» της Δύσης, αλλά που κατήγγειλαν ταυτόχρονα τον λεγόμενο «μιλιταρισμό» της Γερμανίας, την ίδια στιγμή που τα άλλα έθνη ήταν, σε ποσοστό, δύο και τρεις φορές πιο βαριά εξοπλισμένα από το γερμανικό λαό. Αυτές οι εφημερίδες ήταν εκείνες που για χρόνια προωθούσαν συνειδητά την περικύκλωση της Γερμανίας και, προσβάλλοντας συνεχώς τα κράτη που δεν είχαν ακόμη επιτύχει αυτή την περικύκλωση (π.χ. Η Ρωσία) τα βοήθησαν για να τα σπρώξουν σε μια συμμαχία που ήταν εχθρική προς τη Γερμανία. Αλλά αυτές οι ίδιες εφημερίδες ήταν και εκείνες που την ίδια στιγμή αποκοίμιζαν τον γερμανικό λαό και κατήγγειλαν, όσους προειδοποιούσαν για την καταιγίδα, σαν αντιδραστικούς ταραχοποιούς.

Αυτές οι δημοκρατικές και μαρξιστικές εφημερίδες εξυπηρετούνταν από διεθνή ειδησεογραφικά γραφεία – σχεδόν εξ ολοκλήρου σε εβραϊκά χέρια – οι τάσεις των οποίων ανταποκρίνονταν στην κατεύθυνση που ακολουθούσαν: αποκοίμιση και περικύκλωση της Γερμανίας.

Με μια εκπληκτική ανοχή, ο γερμανικός λαός αποδέχτηκε αυτή τη συμπεριφορά και είχε την τάση να αποδίδει τουλάχιστον ειλικρίνεια και καλή θέληση σε κάθε εφημερίδα του χρηματιστηριακού και μαρξιστικού Τύπου. Σιγά-σιγά άφησε τον εαυτό του να δηλητηριαστεί και τελικά κατέρρευσε, υπονομεύθηκε, στερημένος από την πίστη στον εαυτό του.

Το γεγονός ότι το αίμα δύο εκατομμυρίων Γερμανών ηρώων έχει χυθεί άσκοπα σε όλα τα μέρη του κόσμου, είναι πρωτίστως φταίξιμο των ανθρώπων, για τους οποίους ο όρος «παλιάνθρωποι του Τύπου» είναι ακόμα πολύ ήπιος. Εάν κάποτε θέλουμε να υπάρξει ένα γερμανικό Ράιχ, η απαραίτητη προϋπόθεση για αυτό είναι να εξαλειφθούν όλα αυτά τα κέντρα δηλητηρίασης και οι ένοχοι εγκληματίες του Τύπου, που είναι ακόμα ζωντανοί, θα πρέπει να λογοδοτήσουν ενώπιον ενός **γερμανικού** δικαστηρίου.

Ο εθνικοσοσιαλισμός υποστηρίζει την άποψη ότι όλα τα υποστηρικτικά και όλα τα αντιδραστικά κινήματα μέσα στο γερμανικό λαό, έχουν το φυσικό δικαίωμα να εκφράζονται ελεύθερα. Αλλά είναι εξίσου αυτονόητη η προϋπόθεση ότι ο στόχος όλων αυτών των διαφόρων εκφρασμένων προθέσεων πρέπει να είναι μόνο η ευημερία και η πρόοδος του **γερμανικού** λαού. Οποιοσδήποτε άλλος στόχος δεν έχει δικαίωμα ύπαρξης στο Γερμανικό Ράιχ, και οι εκπρόσωποι μιας κατεύθυνσης που χρησιμοποιεί το γερμανικό έθνος ή τμήματά του μόνο σαν μέσο για την επίτευξη διεθνών στόχων εξουσίας, φυσικά χάνουν το δικαίωμα του Γερμανού πολίτη του κράτους και ενδεχομένως και το δικαίωμα της υπηκοότητας.

Εάν ασπαστούμε την άποψη, ότι ο Ιάπωνας, ο Νέγρος ή ο Εβραίος, σύμφωνα με την εσώτερη φύση του, μπορεί να είναι μόνο ο εαυτός του και όχι Ευρωπαίος, συνεπώς, – ενστικτωδώς αλλά και συνειδητά – έχει και εντελώς διαφορετικούς πνευματικούς, πολιτικούς, φυλετικούς σκοπούς, τότε όλες αυτές οι επισημάνσεις, που παραμένουν ίδιες σε όλους τους τομείς της ζωής, οδηγούν στην εικοστή τρίτη απαίτηση:

«Απαιτούμε τη σύννομη καταπολέμηση των εσκεμμένων πολιτικών ψεμάτων και της διασποράς τους μέσω του Τύπου. Για να καταστεί δυνατή η δημιουργία ενός γερμανικού Τύπου, απαιτούμε:

α) Όλοι οι εκδότες και συντάκτες/συνεργάτες των γερμανόγλωσσων εφημερίδων πρέπει να είναι εθνοσύντροφοι.

β) Για την έκδοση μη γερμανικών εφημερίδων να απαιτείται η ρητή έγκριση του κράτους. Δεν πρέπει να τυπώνονται στη γερμανική γλώσσα.

γ) Οποιαδήποτε οικονομική συμμετοχή σε γερμανικές εφημερίδες ή η επιρροή τους από μη Γερμανούς να απαγορεύεται από το νόμο και η ποινή για την παράβαση αυτού του νόμου πρέπει να είναι το κλείσιμο μιας τέτοιας εφημερίδας καθώς και η άμεση απέλαση των συμμετεχόντων μη Γερμανών από το Ράιχ.

Οι εφημερίδες που παραβιάζουν το κοινό καλό πρέπει να απαγορευτούν. Απαιτούμε τη δια νόμου δίωξη όλων των τάσεων της τέχνης και της λογοτεχνίας που διαφθείρουν την εθνική ζωή και την απαγόρευση των πολιτιστικών εκδηλώσεων που παραβιάζουν την παραπάνω απαίτηση».

24ο.

Ήταν το όνειρο του 18ου αιώνα ότι όλοι οι λαοί ήθελαν πραγματικά το ίδιο πράγμα και ότι ήταν ουσιαστικά ίσοι. Αν και αυτό το όνειρο έχει καταστραφεί σήμερα, ο διεθνής Τύπος στη Γερμανία εξακολουθεί να προσπαθεί να σώσει τα παλιά ψήγματα από τη νέα αναδυόμενη γνώση. Σήμερα ξέρουμε ότι ούτε οι ηθικές ούτε οι θρησκευτικές συνήθειες των φυλών και των εθνών μπορούν να αναχθούν σε έναν κοινό παρονομαστή, ότι η «ανθρωπότητα» είναι απλώς μια ίσως δελεαστική, όμορφη φαντασία, όπως νομίζουμε˙ αυτό όμως που εμείς λέμε καλό, από άλλους θεωρείται κακό, αυτό που εμείς ονομάζουμε Θεό, σε άλλους φαίνεται σαν διάβολος. Πολιτικά, όμως, ο πρώτος όρος για την ελευθερία των θρησκευτικών πεποιθήσεων πρέπει να είναι, έστω και μόνο από αυτή τη σκοπιά, ότι η καταπίεση μιας πνευματικής δοκιμασίας που είναι πολιτικά ουδέτερη μπορεί να μετατραπεί σε πολιτική μέσα από την καταπίεση.

Η ηθική είναι σίγουρα φυλετική και όχι αφηρημένα καθολική, προτεσταντική, μουσουλμανική. Το γερμανικό ήθος είναι ο γερμανικός τρόπος ζωής, με τον οποίο έχει αδελφοποιηθεί ο Χριστιανισμός. Είναι υποχρέωση λοιπόν κάθε Γερμανού και άρα και του γερμανικού κράτους, να διατηρεί τις αρχέγονες συνήθειες και την ηθική και, όπου αυτές έχουν

παραβιαστεί, να τις επιβάλλει ξανά.

Κατά συνέπεια, η αναγνώριση από την πλευρά του κράτους των ηθικών και θρησκευτικών κοινοτήτων θα πρέπει να συνδυάζεται με την προϋπόθεση ότι οι ηθικές αρχές των εν λόγω κοινοτήτων δεν έρχονται σε αντίθεση με το γερμανικό ηθικό και κοινωνικό αίσθημα. Σήμερα δεν υπάρχει καμία επιστημονική αμφιβολία ότι αυτό συμβαίνει, για παράδειγμα, με τον Ιουδαϊσμό. Θα πρέπει όμως να διαπιστωθεί από το κράτος σε ποιο βαθμό και σε ποια σημεία του Ταλμούδ, του Σουλχάν-Αρούχ, για παράδειγμα, επιτρέπει στους Εβραίους να εξαπατούν τους μη-Εβραίους, ήν εάν τους το επιβάλλει άμεσα σαν θρησκευτικό νόμο.

Η ιστορία της Ευρώπης έχει αποδείξει, ότι στον εξαιρετικά αντιεβραϊκό Χριστιανισμό βρήκε μια μορφή θρησκείας που, παρά τις θρησκευτικές διαφορές, έγινε και παρέμεινε η βάση για τη θρησκευτική ζωή της συντριπτικής πλειοψηφίας του γερμανικού λαού. Η διατήρηση της γερμανο-χριστιανικής ζωής πρέπει να απαιτηθεί και από το NSDAP σαν ένα αληθινό εθνικό κίνημα, ειδικά στη σημερινή εποχή, αφού ειδικά οι τόσο «φιλελεύθερα» σκεπτόμενοι διεθνιστές έχουν κάνει μια άγρια επίθεση σε αυτό το συναίσθημα και τα «χριστιανικά» κόμματα όχι μόνο αποτυγχάνουν να υπερασπιστούν την Χριστιανοσύνη, αλλά και συνεργάζονται με τον αντιχριστιανικό μαρξισμό για την καταστροφή της εθνικής μας ζωής.

Ήταν πάντα λυπηρό το γεγονός, ότι δεν ήταν ασυνήθιστο τα συμφέροντα ενός δόγματος να υπερισχύουν της εκπροσώπησης του κοινού Χριστιανισμού, και μάλιστα, αν ήταν απαραίτητο εκπροσωπούνταν και ενάντια στα συμφέροντα ολόκληρου του λαού, – δηλ. συμπεριλαμβανομένων των μελών του εν λόγω δόγματος – όπως έκανε πάντα το Κέντρο, για παράδειγμα. Όπως ακριβώς η πολιτική της ταξικής πάλης, όπως ο αόρατος νόμος του συστήματος των καστών, έτσι και η ανάμειξη της πολιτικής και της θρησκείας είναι μια προσπάθεια διαμελισμού του ζωντανού εθνικού κορμού, που πρέπει να καταπολεμηθεί με κάθε μέσο. Και τώρα, ακόμη και η ίδρυση πολιτικών κομμάτων για την εκπροσώπηση των άμεσων θρησκευτικών συμφερόντων, ήταν ένα έγκλημα ενάντια σε ολόκληρο το λαό μας, οι συνέπειες του οποίου οδήγησαν, μεταξύ άλλων στην 9η Νοεμβρίου του 1918, και πολύ περισσότερο που τα θρησκευτικό δόγματα τελικά αποδείχθηκαν ότι δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ένα προσωπείο πίσω από το οποίο διεξήχθησαν καθαρά πολιτικές μηχανορραφίες και οικονομικές απάτες του χειρότερου είδους. Πρέπει να αγωνιστούμε, ώστε τέτοιες αποσυνθετικές επιδιώξεις να γίνουν αντιληπτές από μια μετέπειτα γενιά σαν εσχάτη προδοσία και προδοσία κατά του λαού και της χώρας.

Η **μόνη** ιδέα που είναι ικανή να ενώσει όλες τις τάξεις και τις θρησκείες του γερμανικού λαού είναι η νέα και όμως αρχαία εθνική κοσμοθεωρία, που βασίζεται μόνο στο θαμμένο γερμανικό κοινοτικό πνεύμα. Σήμερα αυτή η κοσμοθεωρία ονομάζεται Εθνικοσοσιαλισμός.

Με βάση τα στοιχεία αυτά, το 24ο σημείο του εθνικοσοσιαλιστικού προγράμματος έχει ως εξής:

«Απαιτούμε την ελευθερία όλων των θρησκευτικών δογμάτων στο κράτος, εφόσον δεν θέτουν σε κίνδυνο την ύπαρξή του ή δεν προσβάλλουν το αίσθημα ήθους και ηθικής της γερμανικής φυλής.

Το ίδιο το κόμμα υιοθετεί τη θέση ενός θετικού Χριστιανισμού, χωρίς να δεσμεύεται σε κανένα συγκεκριμένο δόγμα. Αντιμάχεται το εβραϊκό - μαρξιστικό πνεύμα, μέσα και έξω από εμάς, και είναι πεπεισμένο ότι μια συνεχής ανάκαμψη του λαού μας μπορεί να προέλθει μόνο από το εσωτερικό και με βάση την αρχή:

Το κοινό καλό προηγείται του ατομικού συμφέροντος».

25ο.

Όπως ήδη ειπώθηκε, η εφαρμογή ακόμη και των μικρότερων μέτρων για την απελευθέρωση του λαού από οποιοδήποτε κοινοβούλιο, είναι εντελώς αδύνατη. Όλα τα κοινοβούλια σήμερα εξαρτώνται άμεσα, στην καλύτερη περίπτωση έμμεσα, από το μεγάλο κεφάλαιο, το οποίο υποδουλώνει όλους τους λαούς, και τα μεγάλα τραστ που συνδέονται με αυτό. Η διακυβέρνησή τους όμως βασίζεται στη φτωχοποίηση του λαού. Οι βουλευτές δεν εκπροσωπούν τα συμφέροντα του λαού, αλλά εκείνων των επιχειρηματικών κύκλων που πλήρωσαν για την εκλογή τους. Η όλη κατάσταση γίνεται ακόμη πιο τραγική από το γεγονός ότι το κοινοβούλιο δεν αντιμετωπίζει «συνταγματική» αντιπολίτευση. Οι υπουργοί διορίζονται και ανακαλούνται από τα κόμματα της πλειοψηφίας και είναι πιο ανεύθυνοι από οποιονδήποτε τύραννο. Γιατί κάθε υπουργός μπορεί να επικαλεστεί την ιερή απόφαση της πλειοψηφίας των «εκπροσώπων του λαού», και έτσι να ενεργεί εντελώς ανεύθυνα. Το ανώνυμο κοινοβούλιο σήμερα είναι de facto νομοθέτης, εκτελεστικό όργανο και δικαστής σε όλες τις κρατικές υποθέσεις σε ένα πρόσωπο, χωρίς να υπάρχει όργανο που να ασκεί πραγματικό έλεγχο προς το συμφέρον του λαού.

Έτσι η πραγματική ζωή του έθνους αναπτύχθηκε εντελώς εκτός των αντιπροσωπευτικών οργάνων του λαού. Κάθε τι **ενεργό** έχει χάσει προ πολλού την πίστη του στα κοινοβούλια και στις αποφάσεις της πλειοψηφίας. Η χωρίς ρίζες αντεθνική ιδέα του δημοκρατικού κοινοβουλευτισμού σήμερα πεθαίνει και δεν έχει πια οπαδούς που να είναι διατεθειμένοι να ρισκάρουν τη ζωή τους στα οδοφράγματα για αυτή τη συνταγματική μεταρρύθμιση. Καμία προπαγάνδα δεν θα μπορέσει να ζωντανέψει αυτό το πτώμα.

Ο διαχωρισμός των πνευμάτων γίνεται με ακλόνητη συνέπεια. Όσοι απογοητεύτηκαν από τη δημοκρατία εντάχθηκαν στη Σοσιαλδημοκρατία, όσοι κινήθηκαν μαζί με αυτούς τους δυσαρεστημένους, όσο πιο δραστήριοι είναι, τόσο πιο δυναμικά προ-

σχώρησαν στις φάλαγγες της θύελλας του κομμουνισμού που καταστρέφει το κράτος. **Σ' αυτό το σημείο** βρίσκεται η τελική συνέπεια του καταρρέοντος κοινοβουλευτισμού.

Από την άλλη πλευρά όμως συγκεντρώθηκαν όλοι εκείνοι οι ακτιβιστές, που καταπολέμησαν βασικά όλο το ψεύτικο, αντιλαϊκό κοινοβουλευτικό σύστημα – σε πολιτικό, οικονομικό και ιδεολογικό επίπεδο: αυτοί είναι τα καταιγιστικά στρατεύματα της εθνικής ιδέας, οι Εθνικοσοσιαλιστές.

Ο εθνικοσοσιαλισμός αντιλαμβάνεται ότι η μοίρα του γερμανικού λαού δεν θα καθοριστεί από συμβιβασμούς, αλλά από μάχες για την εξουσία. Μια ισχυρή πολιτική δύναμη, η οποία θα είναι ενιαία με τη γενική γερμανική έννοια, που θα έβαζε αδίστακτα το κοινό καλό πάνω από το ιδιοτελές συμφέρον, είναι η μόνη που μπορεί να εξαλείψει τα δεινά της εποχής. Αν θέλουμε να επιδιώξουμε για τη Γερμανία μια θέση που να την καθιστά ικανή για συμμαχίες με άλλα κράτη, ανάμεσα στις ομάδες των μεγάλων δυνάμεων του πλανήτη, πρέπει να υπάρξει μόνο μια ισχυρή εθνική κεντρική εξουσία στην εξωτερική και την εσωτερική πολιτική.

Αυτή η κεντρική εξουσία θα πρέπει να διατηρήσει τους εκπροσώπους του λαού και τα επιμελητήρια, που έχουν ξεφύγει από την οργανική ζωή, σαν **συμβούλους** και σε καμία περίπτωση σαν **κυβερνώντες**, όπως απαιτεί ο κοινοβουλευτισμός με την ωμή λατρεία της πλειοψηφίας.

Με αυτή την εθνικο-πολιτική δύναμη όμως πρέπει να συμβαδίζει και μια οικονομική και πολιτιστική αποκέντρωση. Οι φυλετικές και πνευματικές διαφορές του γερμανικού λαού απαιτούν άλλες εξωτερικές μορφές για την καλύτερη χρήση των δυνάμεών τους: πλήρης αυτονομία στον θρησκευτικό τομέα· ελεύθερες επιλογές διαχείρισης των φυσικών πόρων της χώρας· ελεύθερη διοίκηση των σχολείων, των πανεπιστημίων και των ακαδημιών. **Ένας αληθινός φεντεραλισμός είναι πραγματικά εφικτός μόνο όταν ολόκληρο το κράτος αποτελεί μια ενιαία, αμετάβλητη εθνική πολιτική δύναμη ενωμένη προς τον έξω κόσμο**.

Εδώ βρίσκεται η πραγματική λυδία λίθος για πολλά πρόσωπα, ομάδες και κόμματα που συμπεριφέρονται σαν «ομοσπονδιακοί». Οι περισσότεροι από αυτούς **δεν θέλουν καθόλου** ένα ισχυρό εθνικό κράτος, και μάλιστα το πολεμούν ανοιχτά σαν «αντιδραστικό» ή «αιρετικό» και έτσι αποδεικνύουν ότι δεν ενδιαφέρονται για το μεγαλείο της Γερμανίας, αλλά για την αποδυνάμωση, τη διάσπαση και την καταστροφή της Γερμανίας, όπως επιδιώκουν και οι εξωτερικοί θανάσιμοι εχθροί μας.

Για τον **εθνικά συνειδητοποιημένο** Γερμανό, η διαμάχη για τον συγκεντρωτισμό και τον φεντεραλισμό είναι ζήτημα δευτερεύουσας σημασίας.

Με το αντικρατικό σφυροκόπημα του αγώνα για αυτές τις αρχές συμβαδίζει η ύπουλη εκμετάλλευση των διαφορών απόψεων για την πιο πρόσφορη μορφή της εξουσίας του Ράιχ: από τη μια πλευρά είναι οι ρεπουμπλικάνοι και από την άλλη οι μοναρχικοί. Ο Εθνικοσοσιαλισμός

βλέπει σήμερα και σε αυτή τη διαμάχη μια ιδιαίτερα επικίνδυνη σπατάλη δυνάμεων και δηλώνει ότι, όπως οι ταξικοί και οι θρησκευτικοί αγώνες, έτσι και η διαμάχη για τη μορφή του κράτους δεν πρέπει να παίζει κανένα ρόλο στον γενικό γερμανικό αγώνα για απελευθέρωση. Διότι ακόμη και η μορφή του κράτους δεν είναι αυτοσκοπός, αλλά μέσο για την εξασφάλιση των συμφερόντων και της τιμής του λαού. Κυρίαρχο στη Γερμανία μπορεί και πρέπει να είναι μόνο εκείνο το κίνημα ή εκείνη η προσωπικότητα, η οποία θα οδηγήσει τον γερμανικό λαό από τη σημερινή του ντροπή στην ανάκαμψη, στην αίσθηση της τιμής και, μέσω της εθνικής βούλησης, στην ελευθερία. **Όποιος** κι αν είναι αυτός, δεν έχει σημασία, **η απόδοση** πρέπει να είναι και εδώ ο καθοριστικός παράγοντας. Και όταν το έθνος θα είναι κάποτε ενωμένο και ελεύθερο, μπορεί ένα δημοψήφισμα να αποφασίσει εάν η Γερμανία θα είναι μοναρχία ή δημοκρατία. Μέχρι τότε, οι απόψεις για την μορφή του κράτους είναι προσωπική υπόθεση.

Όποιος βάζει την ευημερία και την τιμή **όλου** του λαού πάνω από όλα, θα πρέπει να πολεμήσει κάθε διχόνοια. Πέρα από την πάλη των τάξεων και των θρησκειών, πέρα από τις διαφωνίες και τις κοντόφθαλμες διαμάχες, πρέπει να παλέψει με λόγια και με πράξεις για την τιμή και τη δικαιοσύνη, για να βοηθήσει στη δημιουργία του εθνικού ενιαίου μετώπου και να καταστήσει κάποτε ακίνδυνους τους εχθρούς της γερμανικής ενότητας εντός και εκτός του Ράιχ.

Με βάση αυτές τις διαπιστώσεις, η τελευταία αρχή του εθνικοσοσιαλισμού έχει ως εξής:

«Για να υλοποιηθούν όλα τα σημεία αυτού του Προγράμματος, απαιτούμε τη δημιουργία ισχυρής κεντρικής διακυβέρνησης του Ράιχ. Την άνευ όρων εξουσία του πολιτικού κεντρικού κοινοβουλίου σε ολόκληρο το Ράιχ και τις οργανώσεις του γενικότερα.

Τον σχηματισμό Ενώσεων βασισμένων σε κοινωνικά και επαγγελματικά κριτήρια για την εκτέλεση των νόμων που θεσπίζονται από το Ράιχ σε όλα τα επιμέρους ομοσπονδιακά κρατίδια».

Επίλογος

Η σημερινή εποχή είναι η εποχή του μεγάλου πεπρωμένου. Από καθαρή γνώση και από διακαή θέληση, εν μέσω ενός κόσμου που καταρρέει, αναδύονται οι δυνάμεις του μέλλοντος. Αυτές οι δυνάμεις προέκυψαν από τη φυσική αναγκαιότητα, για τον αγώνα ενάντια σε όλες τις δυνάμεις που δεν μπόρεσαν να αποτρέψουν αυτήν την κατάρρευση και ενάντια σε εκείνες που την προκάλεσαν άμεσα.

Κάθε καινούργια, δυνατή εσωτερικά σκέψη κάνει την εμφάνισή της **νομοθετώντας**. Αυτή η νέα εσωτερική σκέψη, συνδέεται με κάθε τι ζωντανό, το διαμορφώνει και το τοποθετεί σαν στόχο στην κρίση του κόσμου. Εάν αυτός ο στόχος απευθύνεται στη φύση της αναζήτησης μιας σκοτεινής εποχής ή ενός λαού, τότε το κίνημα, που αγωνίζεται για

την επίτευξή του, δεν θα μπορέσει να κατασταλεί μακροπρόθεσμα από καμία δύναμη. Η πεποίθηση ότι το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα αντιπροσώπευε **τη γερμανική** αφύπνιση για την ελευθερία υπάρχει ακλόνητη σε ένα μεγάλο αριθμό Γερμανών που είναι πρόθυμοι να αγωνιστούν για έναν μεγάλο σκοπό και, όπως πολλοί έχουν ήδη αποδείξει, να δώσουν το αίμα τους και να πεθάνουν.

Αλλά ο Εθνικοσοσιαλισμός εξακολουθεί να πιστεύει ότι οι αρχές του και η κοσμοθεωρία του – αν και με εξατομικευμένο τρόπο και με μεθόδους μάχης προσαρμοσμένες στις διαφορετικές εθνικές συνθήκες – θα καθορίσουν την πορεία για τους αναπόφευκτους αγώνες για την εξουσία, πολύ πέρα από τα σύνορα της Γερμανίας και στις άλλες χώρες της Ευρώπης και της Αμερικής. Και σε αυτές τις χώρες πρέπει να γίνει ένας πλήρης διαχωρισμός των ιδεών και να αναληφθεί ο εθνικός αγώνας ενάντια στον δανειακό καπιταλισμό και στον μαρξιστικό διεθνισμό, που είναι παντού οι ίδιοι. Ο Εθνικοσοσιαλισμός πιστεύει ότι κάποια στιγμή μετά το τέλος του μεγάλου παγκόσμιου πολέμου, μετά την πτώση της επικρατούσας σημερινής εποχής, θα υπάρξει μια εποχή, όπου ο αγκυλωτός σταυρός σαν σύμβολο αναγέννησης των Αρίων, θα υφανθεί σε όλες τις **διαφορετικές** σημαίες του γερμανικού έθνους. Σήμερα ο γερμανικός αγώνας έχει γίνει ξανά **παγκόσμιος αγώνας**, ακόμα κι αν οι Γερμανοί εθνικοσοσιαλιστές δεν καθοδηγούνται από τίποτα, από τίποτα άλλο παρά από την απεριόριστη αγάπη για τον γερμανικό λαό και το γεννημένο από αυτόν, απεριόριστο μίσος κατά των καταστροφέων του...

Εάν όμως στον μεγάλο αγώνα που έρχεται η ιδεολογία της προσωπικότητας πρόκειται να αντικαταστήσει το σημερινό είδωλο της πλειοψηφίας, τότε πρέπει να πραγματοποιηθεί σε μικρή κλίμακα. Ο εκλεγμένος ηγέτης πρέπει να είναι και **Αρχηγός**. Αυτό σημαίνει ότι στον τομέα του καθήκοντος που του έχει ανατεθεί, ο εκλεγμένος έχει πλήρη ελευθερία δράσης και αποφάσεων, με δική του ευθύνη, χωρίς να επηρεάζεται από παραλυτικές παρεμβατικές φωνές. Μόνο έτσι είναι δυνατή η επίδοση, η ακρίβεια του στόχου και η τελική νίκη.

Η πίστη και η συνείδηση του καθήκοντος πρέπει να κυριαρχούν σε όλους τους εθνικοσοσιαλιστές και έτσι να επιτρέπουν στους ηγέτες να επιτύχουν τον γερμανικό στόχο. Στο τέλος του προγράμματος όμως οι ιδρυτές κατέθεσαν την υπόσχεση, η οποία έχει ήδη τηρηθεί σε πολλές στιγμές δοκιμασιών:

«Οι ηγέτες υπόσχονται, διακινδυνεύοντας ακόμα και τη ζωή τους αν χρειαστεί, να ενεργήσουν αδίστακτα για την εφαρμογή των παραπάνω σημείων».

Ο στόχος όμως που βρίσκεται στο τέλος αυτής της εφαρμογής λέγεται:

Μεγάλη Γερμανία!

